

SOKOL AMERICKÝ.

Entered at the Post Office at New York, N. Y., as Second Class Matter.

Ročník XIX.

NEW YORK, 15. LEDNA 1897.

Číslo 1.

Předplatné pro členy na rok.....50c
Pro nečleny.....50c.
Do Čech na rok.....1 zl. 50 kr.

ORGÁN NÁR. JED. SOKOLSKÉ.

Pořadatel: Dr. K. Štulík, 525 S. Lincoln St., Chicago, Ill.
Tiskár a výpravčí: F. Lier, 410 East 71st Street,
New York, N. Y.

Listárna redakce. — Příspěvky a dopisy do Sok. Am. musí být v rukou pořadatele do 6. dne měsíce, v němž mají být uveřejněny. Rukopisy uschovají se na dobu 3 měsíců, pak se zničí.

Listárna výpravčího. — Přestěhování nechť oznámí výpravčímu přesídlivší Sokol sám, možno-li do 3. neb 4. toho kterého měsíce, s podotknutím, ku kterému sboru náleží. Nové, odstoupilé a vyloučené členy nechť oznamuje tajemník neb účetní výpravčímu pravidelně každý měsíc.

OBSAH.

K nové práci. — Všem se nezachováš! — Ještě pár slov o tom sportu. — Sokol Americký. — Výkonný výbor Národní Jednoty Sokolské. — Ze župy Střední. — Dopisy: z Chicaga, z Morrisanie, z Long Island City, z New Yorku, z Cedar Rapids, z Newarku, z Racine, z Milwaukee a ze St. Louisu. — Výroční zpráva sboru Tyrš C. R. Sokol. — Schůze výk. výb. Nár. Jed. Sok. — Účetní zpráva jednatele. — Projev soustrasti. — Různá oznámení. — Tělocvičný slovník česko-anglický.

K nové práci.

Rok právě minulý nebyl činností Sokolstva česko-amerického valně přízniv. Všeobecná tíseň, v níž octl se lid naší republiky, a zvláště lid dělný, pocítovala byla trpce i v kruzích českých, a to zvláště v českém dělnictvu, z jehož řad nejvíce členů sbory naše čítají. Následkem toho mnohé sbory a snad všechny ztratily na členech a to v některých případech dosti citelně. Úkaz ten nepřičítáme nikterak snad zmenšené lásce lidu našeho k Sokolství, neb ubývajícímu nadšení, nýbrž pokládáme jej za nutný výsledek špatných časů.

Mnohý, jenž třeba po leta stál v řadách našich a pilně s námi pracoval, ztratil práci a tím výdělek, octnul se v bídě a nouzi, v níž ovšem nemožno mu bylo příspěvky do sboru sokolského odváděti a tak nucen byl nás opustit.

Však i ti šťastnější, kteří ztratou práce nebyli vydáni nedostatku za kořist, a jimž možno bylo při svém sboru setrvati, jevíli ochablost v práci sokolské, následkem roztrpčené nálady, v níž octne se hlavně mladý člověk, jenž rád by pracoval, však marně po práci se shání. Proto byla činnost naše v tělocvičnách chabou v roce minulém, menší činnosti let minulých.

Vinu toho nechceme svalovati na bedra těch, kteří nepříznivým osudem zle byli pronásledováni.

Leč bylo v řadách našich dosti těch, kteří dobrou měli příležitost, aby sokolské své povinnosti dostáli, však z pouhé pohodlnosti neb liknavosti tak neučinili.

A tu stěžovati jest si nám především do členstva mladšího, které cvičení nenavštěvovalo, jak mělo a mohlo.

Mnozí z nich dali raději před cvičením přednost zábavám velice pochybné ceny v různých klubech aneb jízdě na kole.

Nemyslíme, že by mladý muž, jenž patří k sokolskému sboru, neměl náležitosti ještě k jiným spolkům, třeba zábavným, však sbor sokolský má mu být nejmiřejším a nejpotřebnějším a povinnosti v něm měl by plniti vždy na prvním místě, neboť z toho vyplyne mu zisk největší pro celý jeho život pozdější.

Starší členové mnoho potěšitelnější činnosti též nejevili. U nich stále ještě pravidelná návštěva cvičení jest věci neznámou. Tu a tam učinily se pokusy se cvičením staršího členstva, však s výsledkem málo uspokojujícím. Zůstalo to všude as jen při pokusech.

Sbubnovala se leckde četa starších; ti dostavili se do cvičení několikráte, a to do každého následujícího v počtu zmenšeném, až pro malou účast od cvičení upuštěno.

Litujeme velice, že stále není v starším členstvu pro tělocvik porozumění náležitého.

Nedá se upříti, že tělocviku třeba i starším a to hlavně těm, kteří při svém zaměstnání tělesně se nena-máhají. Ti bez tělocviku úplně zdrávi býti nemohou. Jsme přesvědčeni, že měli bychom v nich mnohem výdatnější pracovníky, kdyby jen dobrodini tělocviku sami na sobě zkusili.

Mnohý nařiká si, že přetížen jest obchodními starostmi, mnohý stěžuje si, že při svém zaměstnání sedavém cítí se unaveným, jiný stěžuje si, že nemůže dobře spáti, opět jiný, že cítí se skleslým i že pozoruje, jak snadno se unaví a při tom jak jest popudlivý a dráždivý, že nechutná mu jíst atd.

Pro ty pro všechny máme jednu dobrou radu společnou, jděte a cvičte, pečujte o své tělo také jinak, než jen pouhým jeho krmením a napájením.

Cvičte, provádějte cviky věku svému přiměřené a jistě že pak budete ve svém obchodu čilejšími, jistě že se vrátí vám síly částečně ztracené i osvěží se zároveň duch Váš, že budete veselejšími i nebude Vás rozčilovati a zlobiti každá maličkost.

Naše Sokolky, tušíme, nebyly v roce uplynulém také nás pilnějšími. Trochu méně zábav a trochu více cvičení přejeme jim z plna srdce pro rok letošní.

Činnost mládeže, dorostu našeho, někdy našich nástupců, přes to, že v nás nevidí mnoho dobrých při-

kladů i v roce minulém byla potěšující. Ve všech snad sborech pilně hleděno k tomu, aby mládeži poskytnuta byla ku cvičení příležitost co nejlepší a ona také jí hleděla užiti. Co my starší ochabujeme, mládež naše snaží se nás předčítí.

Kdekoli jen cvičení mládeže jest v rukou dobrých cvičitelů, tam všude návštěva cvičení jest značnou a žactvo cvičí se záplem a láskou upřímnou, tak že oprávnjuje nás k naději, že tělocviku věrnou zůstane i pak až doroste.

Z té příčiny dobře činily sbory, které nelitovaly nákladu na cvičení žactva, i doufáme, že v tom ohledu všude přičinění své ještě zvýší.

Zmínili jsme se krátce o tělocvičné činnosti sborů našich a to na místě prvním, neboť tělocvik, tužení se tělocvikem, bylo vždy a také zůstane hlavním úkolem sborů sokolských, dokud tyto budou věrny svému programu, jenž zřejmý jest již z názvu jejich „tělocvičné jednoty“, třeba s mnoha stran se chtělo dokazovati, že činnost tělocvičná není hlavním úkolem sborů sokolských. Ať se společenské poměry jakkoli utváří v budoucnosti, tolik jest jisto, že zdraví a tělesná zdatnost jednotlivých členů společnosti lidské vždy bude míti tolik důležitosti pro blaho a štěstí pokolení příštích, že musí se těmto dvěma mocným činitelům v životě člověka věnovati péče náležitá.

Nikdo ať neríká, co platno jest mi upevňovati si zdraví, co platno jest mi síliti své tělo, když nucen jsem obojí dávat v pospas vyděračnému kapitálu. Slabý v boji snáze podlehne a ten, kdo jest slabým tělesně, bývá nejčastěji také skleslým duchem, i jest pak špatným bojovníkem pro uskutečnění ideí vznešených. Třeba nám síliti se a otužovati, bychom byli vzdornějšími a vytrvalějšími v tom boji, který dosud s tak málo příznivým výsledkem uhněteným lidem byl veden.

Tužice tělo, tužice zdraví, tužíme i duchasvého!

Jaká byla činnost naše mimo tělocvičnu v roku loňském?

Přičiňovali jsme se k tomu, abychom širili rovnost a bratrství? Chovali jsme se všichni vespolek co bratří?

Sotva as.

Zdá se, že stále jen máme bratrství v ústech a na jazyku, ale nikoli v srdci. Po tolika již letech naší činnosti mělo by se samo sebou rozuměti, že naučili jsme se milovati vzájemně se co bratři. K tomu však ještě pořád máme daleko.

Není posud dosti lásky a bratrství mezi jednotlivými sbory a není ho také dosti mezi jednotlivými členy.

Všichni dohromady máme tvořiti jedinou svornou rodinu a její zájmy musí nám býti nejdražšími, i vždy máme býti ochotni, zájmy svoje osobní, neb i svého sboru jim podříditi, jestliže žádá toho dobro celku.

Rádi bychom viděli, abychom více se bratřili, bychom i v životě obecném více se k sobě co bratři chovali a se milovali. Nečinně rozdíl mezi mladými a starými členy, mezi nemajetnými a zámožnými, aniž dbejme, kdo ku kterému sboru snad patří, jsme všichni sobě rovni, všichni máme pracovati k jednomu cíli, jsme všichni bratry.

Snažme se sblízkovati, učme se svorně společně pracovati!

K tomu mohou mnoho přispěti společné schůze, jak dle stanov mají býti v župách pořádány. Roku minulého předmětu tomu nebylo dosti pílě věnováno. Některé sbory sic pořádaly schůze přednáškové, však ne všechny a hlavně ne schůze společné, tam, kde tyto jsou možny, bylo zapomínáno. V nich mnoho můžeme učiniti pro poučení a vzdělání svých členů a hostí.

Také málo bylo dbáno, aby Sokolové více četbou se bavili a poučovali. Některé sbory mají sic knihovny dosti slušné, však čtenářů najde se málo. Jiné sbory mají buď knihovny velice skrovné, neb docela žádné a v těch ovšem těžko četbychtivým vyhověti, i kdyby takových bylo.

Velice smutným úkazem ovšem jest, že i orgán náš měl, jak dobře víme, málo čtenářů. Většina Sokolů nezajímá se o to, co děje se v našem malém světě sokolském a když Sok. Am. je dojde, ani do něho nenahlédnou.

Kéž by se takoví letos polepsili!

V rok minulý spadá také část práce společného cvičitele br. J. Mendíka, jenž snažil se dostáti úkolu svému pílí nevšední. Litujeme, že jevílo se v mnohých sborech tak málo ochoty, využítovati té dobré příležitosti poučiti se z přednášek br. Mendíka, z nichž poučení mohlo vzejíti tak mnohým.

Neštěstí, jež v loni stihlo T. J. Sokol v St. Louisu, mělo za následek, že závody N. J. S. neodbyvány a tak k lítosti, již pocítili jsme s nešťastnou jednotou st. louisskou, připojilo se ještě sklamaní nad tím, že sešlo se slavnosti, na kterou tak mnozí již od sjezdu chicagského se těšili.

Radostným zjevem roku minulého byla přičinlivost mnohých sborů, kterou projevili, buď aby domohli se vlastních tělocvičen, neb aby uměnšily dluhy na tělocvičnách jejich lpící.

Možno, že špatné časy naučily nás lepšímu hospodářství, jisto však, že u upřímných našinců lásku a obětavost k věci sokolské neoslabil. Důkazem toho je, že T. J. S. v New Yorku domohla se tělocvičny vlastní, jež vyžádala si nákladu velikého. Podobně Sokol v Cedar Rapids byl tak šťastným, že usídlil se před několika málo měsíci do vlastního stánku.

Zmíněná již jednota st. louisská, již zhoubný živel o všechnen majetek v málo okamžicích připravil, naě po dlouhá leta strádala, osvědčila také neobyčejnou sílu a obětavost svého členstva, zbudovavši na ssutinách staré, pěkné, ještě lepší tělocvičnu v době velmi krátké, přičiněním svým i přispěním ostatních sborů sokolských, z nichž některé, zvláště ony slabší, opravdu bratrské pomoci jí poskytl.

Přehlédnuvše tak krátce činnost Sokolstva amerického v roku 1896, musíme přiznati, že práce jeho, třeba nebyla takovou, jaké bychom si přáli, byla nicméně chvályhodnou, neboť přece jen jevílo se všude více práce a přičinění než liknavosti.

Třeba mohlo býti více vykonáno, přece jsme s výsledkem spokojeni, neboť jsme všichni, ač zveme se Sokoly, přece jen lidmi křehkými, podrobenými mnohým slabostem a nedostatkům, neozbrojenými všichni tou pevnou vůlí a tím trvalým nadšením, jehož třeba tomu, kdo chce vykonati více než obyčejný člověk.

Uváživše všechny nepříznivé okolnosti, jež stavěly se nám v cestu roku minulého, neváháme doznati, že můžeme téměř uspokojeni vzpomenouti výsledku své práce, i můžeme čerpati z ní tu oprávněnou naději, že dosti jest v řadách našich dobré vůle, aby budoucí činnost naše byla ještě výdatnější a úspěšnější.

Přejíce všem Sokolům, by v tomto roce lépe se jim dařilo, přejeme si v zájmu společné věci naší, by osvěžení všichni srazili se v šik jediný k nové práci.

Na zdar!

Všem se nezachováš!

Na jiném místě t. č. podáváme dopis z T. J. S. Mladých v Racine, Wis., Sokola J. F. Nikla, jenž obsahuje tolik pro nás všeobecně zajímavého, že zvláště tuto o něm pojednáme.

Pisatel stěžuje si v něm, že zanikla v Racine nedělní škola česká po úmrtí obětavého učitele, i že od té doby, ač sbor jeho se přičiňoval školu tu obnoviti, nedošel podpory u svobodomyšlných Čechů racinských, aby učení znova se zahájilo.

Jak již několikrát jsme v t. l. vyložili, jest povinností sborů sokolských nedělní české školy podporovati a tam, kde jiné spolky se Sokoly společně nechtějí školu vydržovati, jest na sokolském sboru, aby sám o vydržování školy takové se staral.

Nebudeme-li dbáti své mládeže, nepostaráme-li se o to, aby přiučila se svému mateřskému jazyku, pak ovšem nebude možno na dlouho sbory naše udržeti.

Jest ovšem podivno, že naše spolky podpůrné nejví všude u věci té dostatečného zájmu. Nebudou-li se ony doplňovati členy mladými, z dorůstající mládeže naší, pak trvání jejich nebude dlouhé a ony přirozeně musí zaniknouti, aniž by mohly dostáti svým závazkům vůči členům, kteří v nich až k úpadku setrvávají.

Víme všichni ze zkušenosti, že jest dosti rodin takových, v nichž sotva se rodiče se svými dětmi po česku dohovoreti mohou, a to vlastní vinou, neboť nedbali toho, aby děti své též po česku vychovali.

Není to úkol tak nesnadný, dítě rodičů českých, jež v útlém mládí česky hovoří, naučiti též česky čísti a psáti, neboť mládež obyčejně sama touží po tom, aby mohla čísti v časopisech, jež rodiče její odbírají a jež v domácnosti denně jí do rukou přicházejí. Netřeba tu ovšem dítě obtěžovati hned v tom věku, jak do veřejné školy počne choditi, s učením češtiny. Dobře tu počítí s dětmi aspoň osmi neb devítiletými, které jeví ovšem více chápavosti a které v několika hodinách jsou s to naučiti se česky čísti.

Nechceme však v nedělních školách seznámiti mládež svou jen s českým čtením, nám jedná se také o to, abychom ji vychovali svobodomyšlně, k čemuž jinde příležitosti nemá. Známo jest, že různé sekty pilně toho dbají, aby co nejvíce mládeže do svých nedělních škol nalákaly, neboť dobře vědí, že v mládeži hlavně naleznou podpory a posily.

Naši svobodomyšlní dosud málo všude mládeže si hleděli a vychování mládeže v duchu svobodomyšlném bylo všude zanedbáváno.

Jak dobře víme, jest budoucnost svobodomyšlných ve Spojených Státech velice nejistou, neboť lid zdejší lpí většinou na různém náboženství houževnatěji, než kdekoli jinde, on jest v kněžských rukou, pod knutou vlády kněžské více, než kdekoli jinde, neboť nese jho to dobrovolně, kdežto jinde jest k tomu vládou donucován.

V poslední době zvláště nechce se svobodomyšlnosti v Česťstvu již ani rozuměti, i neschází na takových, kteří vykládají, že i zarytý vyznavač té neb oné církve jest též svobodomyšlným.

Sokolské sbory, ony, jichž členstvo jest svobodomyšlné, mají pilně k tomu přihlídnouti, aby mládež nebyla nám odcizena působností různých nedělních škol sektářských.

Toho docílí ovšem jen vlastními školami nedělními.

Tam, kde sbor má vlastní příhodnou místnost pro školu, může přece i bez cizí pomoci zjednati učitelkou schopnou sílu a té vyučování svěřiti.

Nebudeme-li se starati pilně o nedělní školy pro mládež, pak nebudou se řady naše doplňovati, neboť velmi málo jest těch, kteří dospěvše bez znalosti českého jazyka, vstoupí v naše tělocvičny, aby tu nejen cvičili, ale také se češtině přiučili.

Záleží jen na nás, na naší činnosti a přičinlivosti, jakou má býti naše budoucnost.

Br. J. F. Nikl táže se v dopisu svém redakce t. l., zda řeč, kterou promluvil v tělocvičně svého sboru při pořádání vánočního stromku, hodila se pro veřejnost a zda byla sokolskou. Z toho, co uvedl, rádi dosvědčujeme, že řeč jeho hodila se pro veřejnost i že byla sokolskou. Nesmí ovšem pisatel si naříkati a se trudit, že řečí tou všem se nezachoval. Ty doby, v nichž pronášely se řeči sokolské, jež každému se libily, šťastně minuly. Krasořečnictví k ničemmu není. Mluvíti o paprscích slunečních, o kvítkách lučních, o hrčících potůčkách, dovolávati se slávy slavných našich předků, rozsévati plnými ústy všechna pěkná a otřepaná hesla sokolská při každé příležitosti sokolského vystoupení, vyšlo z mody, rovněž tak chvála nás i našich příznivců.

Těšíme se z toho, kdykoli řečník sokolský dotkne se našich nedostatků, kdykoli vytkne lidu našemu jeho liknavost a neporozumění snah sokolských, kdykoli snaží se posluchače své poučiti.

Mluvíti o sokolství v tomto smyslu k obecnstvu, jest vždy úkolem nevděčným. Mnozí sotva na půl ucha poslouchají, a ti, kteří řeč takovou sledují, na konec vyjádří se o řečníku, že jest pošetilým neb dokonce bláznem, že chce, aby snad každý cvičil, aby každý byl snad nějakým temperenclářem neb při nejmenším andělem již na zemi.

Pouhá zmínka ku př. o šňěrovače, že ubíjí naše dívky a ženy i jejich potomstvo, jest s to vzbuditi v každé posluchače nenávisť k všetečnému a ničemmu nerozumícímu řečníku.

A běda ovšem tomu, kdo odváží se dotknouti se vychování mládeže, kdo poukáže na to, že rodiče nedbají dosti svých povinností, by z dětí svých vychovali lidi řádné. Jest to vždy velice choulostivým připomenouti rodičům, že nemají nechat své nedospělé děti, hochy i dívky, toulati se do pozdní hodiny noční, často až přes půlnoc po ulicích, že mají věděti o nich, co konají, i že

dobře by učinili, kdyby postarali se o to, aby děti své poslali do sokolského cvičení, jež bylo by jim k prospěchu jak na těle tak i na duchu.

Jest to ovšem opovázlivostí míchat se v práva rodičů, chtějí jim raditi.

Vždyť mnohé děvče aspoň se dříve dostane z domu, když se vdát musí.

Br. Nikl zmínil se o bicyklu, že jest zkázou mládeži. V tom může míti pravdu v takových případech, kde buď jízda na kole dává dobrou příležitost k toulkám, neb provádí-li se s přílišností, vedouc pak na místě k otužení k oslabení.

A mládež, jsouc bez dozoru, jak jest při jízdě na kole, jest vždy nakloněna k nerozváženosti. Ti, kteří na kole jezdí a zároveň cvičí, počínají si obyčejně rozumněji, zvláště vyložili-li se jim v tělocvičně, že příliš prudká jízda na kole jest vždy zdraví škodlivou.

O škodlivosti kouření pro mládež, zvláště pak kouření cigaret, jež svou lácí jsou mládeži přístupny, má každý cvičitel dosti často příležitost vykládati, i jest to jeho povinností, by tak činil.

Dosvědčujeme rádi br. Niklovi, že mluviv k obecnstvu, jak udává, mluvil po sokolsku, neboť snahou jeho při tom jistě bylo sokolské věci prospěti nabádáním k lepší činnosti. A tímto směrem jest nám vždy se držeti, chceme-li, aby řeči naše nebyly jen snůškou planých frází, které třeba mnohým se líbí, k ničemu však nejsou, neboť nikoho k lepší činnosti povzbuditi nemohou.

O nestálosti a nejistotě mnohých „t a k é s v o b o d o m y s l n ý c h“ našich Sokolů dalo by se mnoho napsati. Nejednen z našich hochů, ač sám k žádné církvi nepatří, jako ženich jde ochotně se svou milou do kostela, aby se tam dal knězi oddati, poněvač si toho buď jeho nevěsta neb její matka přeje. Nu a v manželství musí ovšem své polovici neb tehýni také ustoupiti, a přejí-li si tyto neb třeba dědeček neb babička, aby se děti jeho okřtily, tak je dá okřtiti.

Co pak na tom záleží?

Tím se dětem přece neublíží.

A za to jest v domě pokoj.

Že se i takových najde dost, kteří rádi ještě zpět ke kříži přilezou a prosí kněze, aby je do stádece svého přijal, není nic divného.

V tom obyčejně má své prsty byznys.

Jak výše jsme uvedli, nemá zde ve Spojených Státech svobodomyšlnost žádné skvělé budoucnosti.

Lid chce býti otročen, a jestli neotročí ho vláda, on se zotročí sám. Člověk svobody dosud velmi málo užil, a proto nedovede si jí vážiti, nedovede z ní těžiti. On musí stále nad sebou cítiti nějakou metlu, nějaký karabáč, a necítí-li, tu se mu po něm stýská, i vlez pod jeho šlehy sám.

A tak zvaný „bůh“ jest karabáčem výborným, jímž kněžstvo všech církví umí výborně švihati, aby stáda svá v poslušenství a otroctví udrželo. —

Ještě pár slov o tom sportu.*)

Pod tímto ohlavením napsala slečna Františka Gregorova článek, v němž se rozepisuje o americkém sportu, proti čemuž ničeho nenamítám, dává je za pravdu, ale ku konci článku buď zúmýslně

aneb z neznalosti sokolských poměrů vpletla do článku české Sokolstvo. Užila tak příkrých, bezvýznamných a úplného podkladu postrádajících slov, že nemohu pominouti na to odpověděti a dáti jí vysvětlení ohledně našeho pěstování tělocviku u porovnání se sportem.

Aby Sokolové poznali, jak nespravedlivě sl. Gregorova napsala své mínění, uvedu vyňatek z jejího článku, týkající se Sokolstva :

„Nejsou však jen v Americe takoví blázni. V roce světové výstavy v Paříži čeští Sokolové jeli do Paříže na sokolské závody s gymnasty francouzskými. Sokolové vyhráli. To bylo slávy! to bylo rámusu! Čeští pánové a dívky (ty ostatní ženy byly vynechány) honem podnikli sbírku a poslali pařížským Sokolům krásný stříbrný věnec — podnes ale nevím proč — tuším, že proto, že Francouzové, aby zachovali pověst o své tradiční zdvořilosti, dovolili těm pražským Sokolům dělat větší kotrmelce, nežli dělali sami. To, co však při celé té věci se mne nejvíce dotknulo, bylo, že ti čeští Sokolové byli tak zaujati tím svým sportem, že neměli času se podívat na výstavu. Tam byly paláce, v kterých byly sneseny plody umění a důvtipu z celého světa, a ti inteligentní mladí muži z Prahy neměli času se na to ani podívat, poněvač v jejich očích byl důležitějším sport!

Z toho všeho vysvitá, že sport jako pozůstatek divočství má takový vliv na své přílišně citely, že časem se také stávají divochy.“

Dle výše uvedeného poznávají Sokolové, že sl. Gregorova nemá o účelu, cíli a zásadach myšlenky sokolské ani zdání, že o Sokolstvu nikdy ničeho neslyšela, nikdy ho neviděla a proto řadí tělocvik do kategorie amerického sportu. Jak velký — ba ohromný to rozdíl! Na jedné straně sport brutální, škodlivý a na druhé straně tělocvik systematický, každému člověku ať již povolání jakéhokoliv — potřebný. Tělocvik jest jednou z hlavních částí zásad sokolských, jehož účelem jest utužovati a vyvinovati nepravidelně vyvinuté lidské tělo, vypěstovati zdravé silné mladiky a dívky pro život pozdější.

Tělocvik, tělocvik takový, jaký Sokolstvo české pěstuje, došel ocenění u všech uvědomělých národů, byl zaveden do škol veřejných a jest oceňován a výsledky jeho od každého, který má proň smysl a uznání.

Já sice sl. Gregorovou osobně neznám, abych mohl říci aneb posouditi, zdali bych na ní poznal nějaké stopy pěstování tělocviku, ale dle toho co napsala, soudím, že asi sotva, neb musí býti velkou nepřítelkyní jak sportu tak i brutálního tělocviku.

Považoval jsem ji vždy za vzdělanou, sečtělou dámu, která má úsudek zdravý o každém předmětu aneb věci, která nepodceňuje aniž přeceňuje, ale dle toho, co napsala, mám za to, že tomu tak není a že jsem se mýlil velice.

Ač přečte si nejprve „Základy tělocviku“ od Tyrše a úvahy a řeči Tyršovy a tam dostane náležité poučení o tělocviku, tam se dozví dějiny tělocviku, a teprve pozná, že úvaha její byla příliš nespravedlivá a přemrštěná. Po přečtení dějin tělocviku měla by navštívit některé české tělocvičny a osobně se přesvědčiti o tom a porovnati tělocvik se sportem americkým a nabyla by zcela jiného mínění.

Sokolstvo české zahrnuje veškerý sport, který je pěstován americkými atlety, aneb různými kolejemí a má ve svých stanovách, že se stará o systematické pěstování tělocviku, který je každému člověku užitečným a prospěšným.

Slečna Gregorová se nelíbí, že Sokolům pražským na cvičebním sjezdu gymnastů francouzských v Paříži daly dívky české a pánové — stříbrný věnec za jejich vítězství na závodech těch.

Já, co upřímný Sokol, a všichni upřímní Sokolové s radostí čtli takové zprávy, že Sokolové čeští zvítězili před národem francouzským, nejvzdělanějším a nejpokročilejším to národem na zeměkouli, ale před jinými národy a odnesli palmu vítězství. Nejenom Sokolstvo se ze slávy té těšilo, ale český národ, poněvač se světu ukázalo, že ten malý národ ač utlačovaný, může se postavit do popředí všech vzdělaných národů a ukázati, jak pěstuje tělocvik, jak všimá si zásad tělocvičných, které člověčenstvu jsou pravým dobrodiním k udržování zdravého těla.

Ano, my můžeme býti hrdí na to, že se národu našemu tak skvělého uznání dostalo od národu francouzského. Ten stříbrný

věvec byl pouze mravní odměnou za junácké výkony českého Sokolstva, byl pouze pobídkou k další sokolské práci, vytrvalosti a činnosti v zásadách a ideálech sokolských. Slečna Gregorova považuje toto cvičení za sport! Jak bezohledná to výčitka vůči Sokolstvu a vůči všem těm vznešeným zásadám a cílům, dle nichž se Sokolstvo bere v před. Jak bezpříkladná to urážka toho vznešeného tělocviku a šlapání po všech těch prospěšných účincích jeho, odsuzování jeho a stavění ho na roveň sportu!

Slečna Gregorova nazvala Sokoly pražské bláznů a přirovnává je k sportům americkým! Kdyby to napsala dáma ignorantní, byl bych úplně pomlčel nesmyslného blábolení toho, ale když to napsala dáma, která dělá si jakési nároky na vzdělání, která snad do konce byla i učitelkou na školách zdejších, pak není možno, aby se pomlčelo o takovém tupení. — Kdo dovede vrhnouti v tvář takovou urážku Sokolstvu, jako to učinila sl. Gregorova, a to tak, mírně řečeno, nízkým způsobem, musí býti považován za člověka idiotického, jemuž se musí odpustiti počínání jeho a míti s ním soustrast.

Jest mi líto, že musím metati takové urážky dámě, ale nemohu jinak, neb není možno aby Sokol, který hlásí se k Sokolstvu, který holduje zásadám jeho, mohl snést urážky podobné.

Dnes jest tělocvik, tak, jak my jej pěstujeme, uznáván od všech křehů vzdělaného světa jak mezi pokolením mužským, tak i ženským, a dle toho, co sl. Gregorova napsala, zdá se mi, že jest ještě z těch „starých dob“, kdy o tělocviku se niče nevědělo a kdy se mu dával význam „komediantství“. Dnes toho však již není. Slečna Gregorova je o celé čtvrtstoletí (P. r. O několik tisíc let) pozadu a proto se do situace „novověké“ již více nevrátí.

Na zdar!

*) P. r. Přinášíme na žádost upřímného Sokola a přispívatele do Sok. Am., o čem sami jsme se zmínili v článku „Sport“. My se na sl. Gregorovou tak nehoršíme, neboť, žel, víme dobře, že jsou i mnozí velice učené páni, kteří se domnívají, že tělocvik jest bláznovstvím. Člověk zdravý, ze života se těšící, tak sotva soudí, činí tak obyčejně churavci, všelijací knihomolové, kteří právě tělocviku nejvíce potřebují.

Sokol Americký.

— Sokol „Čech“ připravil svým příznivcům zajímavou podívanou odpoledne a pěknou zábavu večer na t. zv. boží hod. Odpoledne bylo veřejné cvičení členů a žáků řízením br. J. Štíbra. Dobrý cvičitel dovede vlít život a nadšení v řady Sokolů, a to platí o J. Štíbrovi. Všude bylo znáti jeho pevnou ruku; výkony byly přesné, úsečné a při tom hladké. Celkem cvičilo 30 členů ve dvou družstvech a 70 žáků ve 4. Prostná cvičení provedli všichni cvičenci, načež střídaly se hry a zábavy mladších se cvičením členů. Nejpůsobivějším číslem večera byl šerm. Zde vystoupila šermišská škola Sokola Čech a Nová Vlasť. Dále vzor pravidelného zápasu byl druhou pěknou ukázkou, že Sokol Čech všimá si i klasických cvičení, jaká pěstovali učitelé dnešní doby — staří Řekové. Ku konci cvičení vytvořili všichni cvičící živý obraz t. zv. pyramidu, načež chlubili se členové svými výkony na nářadí. Zejména bradla byla předmětem pozornosti, a cvičící odměňování potleskem za každé výkony. — Mladší zatím dychtivě už se dívali na galerii, kde postaven byl vyzdobený stromek. Konečně se jim dostalo vánočního dárku a slavnost tím skončena. Večerní slavnost, totiž taneční zábava, byla rovněž velmi pěkná — což ostatně už přísluší sokolským „slavnostem“.

D. Nov.

— Milwaucká Těl. Jed. Sokol v poslední své schůzi zvolila tříčlenný výbor, kterýž postarati se má o to, aby pro veřejnou knihovnu městskou i české knihy opatřeny byly. Za účelem tím vyzvány budou i ostatní spolky české ku jmenování podobného výboru.

— T. J. S. Podlipný v Detroit, Mich. v celoroční schůzi, dne 11. prosince, zvolila následující úředníky: St. Jan Fryš, místostar. Jos. Vimer, taj. E. Novák, 159 Humboldt Ave., úč. Frank Král, 207 Dix Ave., pokl. Antonín Šulc, náč. Frank Štědrónský, první cvič. Jan Fryš, 2. cvič. Jos. Crkal. Dopisovatel do Sok. Amerického Frank Masák, domácí správce Jan Havlena starší, výbor majetku na 3 roky Martin Červený a Anton Šulc, praporečníci: Frank Kimel, Tomáš Hanzlík, účetní výbor: Frank Štědrónský, Václav Martinek a Jakub Maršík.

— Nevíme, proč některé sbory nařikají na veliký poplatek k N. J. S. Pokud víme, platí si každý Sokol příspěvek svůj k N. J. S. zvláště, tak že pokladna sboru tím ničeho netrpí. A domnívá-li se někdo, že jest třeba příspěvek k N. J. S. snížit, proč nepodá návrh takový u svého sboru a tento v. v. Společný cvičitel teď vydržován není i bude tedy vydání v. v. o více než 1000 dol. ročně menší. Domnívá-li se tedy některý, příliš šetrný Sokol, že ušetřením za rok 10 neb 15 neb snad i 20 centů hodně získá, ať pospíší si s návrhem, by byl příspěvek k N. J. S. snížen.

— Těšíme se z toho, že Sokol Čech v Clevelandu pořádal cvičení svého žactva odpoledne, tedy ve dne a nikoli večer, v noci, jak jest šeredním zvykem u většiny sborů. Není tomu dávno, co dostal se nám do rukou program k dětské zábavě, k vánočnímu stromku, jež jak původně na plakátu bylo vytištěno, měla se odbývat ve dne, odpoledne, ale výbor patrně v poslední chvíli rozhodl se pro noc, a tak původně určená hodina odpolední byla přeškrtnuta a na místě ní oznamována pozdní hodina večerní. Bude to ještě dlouho trvati a snad se toho ani nedočkáme, aby rodičové vlastní své ditky nevráždili tím, že tahají je pozdě večer a v noci po zábavách rozličných. Dítě patří večer do postele, a to hodně brzy, a nikoli do zábavy, ať již tato jmenuje se jakkoli.

— Surový Base Ball konečně byl také ušlechtěn, a to tím, že hrán jest teď také v uzavřených, menších místnostech. Užívá se k hře té míče měkkého, jímž nikdo se aspoň nezmrzačí a jímž také nikdo nemůže být zabit. Pokud víme, hraji Base Ball v tělocvičně Plzeňského Sokola též členové cvičící i naležají v hře té mnoho zábavy. Pro takovou hru, při níž není vydán hráč zmrzačen, a jež nevede k surovosti, jsme také.

— Tajemník Plzeňského Sokola, br. B. V. Nejedlý, navrhuje ve svém dopisu, v t. č. uveřejněném, aby tajemníci sborů nepodávali zpráv o navržených čekatelích toho neb onoho sboru, když u jejich sboru jsou neznámí. Tím, že uspoří čas i peněz. Jest to vůbec starý a hloupý cop, který přijde do roka všem sborům hodně draho, že oznamují jména svých čekatelů jiným sborům a tyto, že odpisují, zda čekatele ony k přijetí doporučují či nikoli. Již dávno jsme navrhovali, aby jména čekatelů členství byla oznamována v Sokolu Americkém, a v tom případě, že byl by navržen za člena člověk nehodný, aby sbor, jenž by ho znal, podal o něm zprávu. To bylo by mnohem levnější a nevyžádalo by tolik práce. Ten, kdo po leta odkládal a rozmýšlel se, zda se má přidati či nemá k sboru sokolskému, může trpělivě počkati pět neb šest týdnů, až by se uveřejněním jména jeho v orgánu našem ukázalo, zda jest přijeti hoděn. U nás ovšem k opravám jest vždy málo chuti a každý nejraději bere se starou cestou, ať již tato jest sebe klikatější.

— Stále čekáme, kdy bude župa Chicagská zreorganizována. Výbor, jenž za účelem tím se sešel, vypracoval nové župní stanovy i zaslal je (tak aspoň za to máme) v. v. N. J. S., aby dal o nich sborům rozhodnouti. Jak žádost ta byla vyřízena neb nevyřízena, nevíme. V žádné župě není tak výborná příležitost pro sbory aby společně působily, jako v župě Chicagské, v níž všechny sbory k ní náležející naležají se v městě Chicagu.

— Jest to při nejmenším nemožným, když někdo bojí se otevřítí ústa v čas, domýšlí-li se, že prospěje tím dobré věci. A takových, kteří mluví teprve pak, když jest již až příliš pozdě, jest u nás všude nejvíce. Takovým se pak snadno stane, třeba pravdu měli, že se na ně pohlíží co na klepaře.

Výkonný výbor Národní Jednoty Sokolské.

V New Yorku, 6. ledna 1897.

Drazí Bratři!

Těl. Jed. Sokol v Omaze, Neb., dává následující návrhy:

1. Příští sjezd N. J. S. konán budiž r. 1898 v Omaze, v čase, který T. J. S. v Omaze blíže určí.

2. V době sjezdu konány buďtež hlavní závody N. J. S. v Omaze, Neb., —

a za důvody, jež přiměly ji k navrhovaným změnám, udává následující:

1. R. 1898 bude zde odbývána výstava států západních; v čase tom bude jízdné do Omahy značně sníženo a účastníkům sjezdu i závodů naskytla by se příležitost spatřiti výstavu.

2. V čase tom mohl by se uspořádati český den, jako před 3 roky v Chicagu.

3. V době přítomné není žádná tak důležitá příčina, která by vyžadovala okamžitého vyřízení sjezdem; a jestli by se před rokem 1898 naskytl některá otázka, která by vyžadovala změnu stanov, může v. v. návrh podobný předložit sborům ku rozhodnutí.

4. Byly-li by závody spojeny se sjezdem, zajisté že sjezd by byl zastoupen více členy cvičícími.

5. Pokladna N. J. S. v době přítomné jest takřka vyčerpána a výlohy se sjezdem spojené nemohly by se z ní vyplácet, aniž by v. v. mimořádné poplatky na sbory rozepsal.

Těl. Jed. Sokol Omaha doufá, budou-li opravy tyto přijaty, že prospěje se tím všem sborům i jednotlivcům zároveň.

V „Sok. Am.“ číslo 11. roč. XVIII. (1896) uveřejněno jest zasláné nám svolání „Matice Sokolské“ v Praze. Upozorňujeme na ně, abyste po úradě o něm rozhodli, přistoupiti-li má N. J. S. za člena za všechny sbory sdružené, či přihlásíte-li se jednotlivě.

Žádáme Vás, bratři, byste výsledky svého hlasování o návrhu T. J. S. v Omaze a o svolání „M. S.“ v Praze sdělili s námi nejdéle do 15. února t. r.

Při příležitosti této činíme dále br. sbory pozorny, že koncem tohoto měsíce uplyne náš účetní rok, takže nutno jest, aby do té doby veškeré čtvrtletní zprávy a pokud možno i příspěvky za ně nalézaly se v rukou jednatele v. v.

Sbory náležející do župy Chicagské a Východní vyzýváme tímto, by dohodly se o místě, kde letošní jich župní závody konati se budou, aby zvolené pak výbory pořádací činnost svou přípravnou zahájiti mohly. Žádáme pak o brzké sdělení, kde župní závody budou.

Očekávajíc ode všech br. sborů vyřízení a zprávy co nejrychlejší, jsme s bratrským „Na zdar!“

Výkonný výbor N. J. S.

Alois Wokal,
starosta.

Josef Říha,
jednatel.

Ze župy Střední.

Zápis o celoroční schůzi ze dne 28. prosince 1896.

Schůze zahájena župním starostou, Sokolem J. Zahoříkem. Přítomni schůzi byli veškerí zástupci. Protokol z poslední schůze přijat jak čten. Čteny dopisy a celoroční zpráva jednatele župy, Sokola H. Vrby.

Jednatel ponkázán zprávu uveřejnit v Sokole Americkém. Jednáno o odložení sjezdu do Omahy a uzavřeno, doporučiti všem jednotám v župě zastoupeným, záležitost tuto z příčiny našich stísněných poměrů.

Uzavřeno, ponkázat náčelníku župnímu, by zprávy náčelnické uveřejnil v Sokolu Americkém. Uzavřeno dopsat jednotám, které povinnosti své nedostály, by částku dlužnou župě zapravily a řídily se dle stanov župních. Příjem nebyl žádný. Tím schůze ukončena. Na zdar! H. Vrba, jed.

Zpráva jednatele župního výboru za rok 1896.

Ku Střední župě na rok 1896 náležejí následující jednoty: Sokol Čech v Clevelandu, T. J. S. Nová Vlast a T. J. S. Cleveland v Clevelandu, T. J. S. Budivoj a Podlipný v Detroit, Č. A. Sokol v Manitowoc, T. J. Sokol Milwaukee, T. J. S. Mladočech a Č. Am. Jed. Sokol v St. Paul, Minn. Až byly veškeré jednoty požádány tajemníkem župy Střední o úplný adresář, zaslán byl pouze Sokolem Čechem v Clevelandu a St. Paulskou jednotou, takže jednatel nikdy správně počet členů věsti nemohl. Vůbec oproti župě nezachoval se nikdy správný pořádek a tajemník na mnohé jednoty nucen byl vícekrát dopsati, nežli odpověď obdržel. Rovněž placení župního poplatku 10c z hlavy nebylo lze od některých jednot obdržet, ačkoliv mnohokrát vyzvány byly.

Jednoty, které dluhují částku na ně připadající jsou Sokol Čech, Sokol Nová Vlast a Sokol Cleveland v Clevelandu a T. J. Sokol v Milwaukee.

Malou částkou touto by bylo lze našeho župního náčelníka neb podnáčelníky ku některé nejbližší jednotě poslat, a tak i částečně by bylo lze účel župy vyplnit, jak asi mu rozumíme. Dle žup českých v Čechách jest nám nemožno se řídit, ani jsme od sebe příliš vzdáleni, zvláště v župě Střední.

Příjem obnášel za r. 1896.

Č. A. Sokol, Manitowoc.....	\$2.50
Č. A. Jed. Sok. v St. Paulu	3.90
Mladočech v Racinu.....	4.50
Sokol Budivoj.....	2.08
Sokol Podlipný	3.56

Úhrnem

Vydání.

Jednateli slušné a poštovné za tři čtvrtě roku.....	\$10.30
Pokladníku	1.00

Úhrnem

Za pokladníkem z r. 1895 nalézá se \$2.53. Zbývá v pokladně župní na r. 1896 obnos \$7.77.

Odporučuji, by výkonný výbor požádán byl, by společně více se župou pracoval, by nejen hleděl pouze sebe, ale i též na župu, má-li existovat, přísnější dozor vedl na hlavního náčelníka a zároveň tím i na župní náčelníky, a aby tito správně zprávy sokolské uveřejňovali a i povzbuzujícími články, společnými úvahami, radou na jednotlivé jednoty působili, a tím podnět k větší činnosti dali, otázky k odpovídání jednotám zasílali atd.

V naději v mnohé reformy v tomto novém roce, přeji Sokolstvu srdečné Na zdar! H. Vrba.

DO P I S Y .

V Chicagu, dne 5. prosince 1896.—(Z T. J. S. Tábor.)

Již několikrát jsem se pokoušel něco o naší činnosti napsati, ale vždy jsem to opět odložil nemaje zrovna nic potěšitelného po ruce a stýskati si, to jest mi vždy do duše protivno. Ale jelikož rok jest u konce, tedy chci přece něco z našeho středu veřejnosti podati. Vskutku nevím co je toho příčinou, že poslední dobou nadšení pro věc sokolskou v řadách našich tak velmi ochabuje. Snad část viny nesou toho tak zvané špatné časy. Jest přirozeno, že když se člověku nevede obstojně, tak stává se vůči svému okolí jaksi chladným.

Uváděje tento příklad, jest mým vroucím přáním, by ona ochablost vězela pouze v těchto tak zvaných „špatných časech“, neb pak by nám kynula naděje, že opětným vzpružením se obchodu činnost naše se též vzpruží, a takto opět časů dobrých se dočkáme.

Vždyť jest nám toho také ale třeba, neb zakoupením pozemku pro naši budoucí tělocvičnu udělali jsme sobě břemeno, takže třeba nám svorné vytrvalosti, bychom se dobrého úspěchu dočkali. Sbor náš, vzdor malým příjmům, nechtěje býti cíli vytknutému nevěren, zjednal placeného cvičitele, vskutku to schopného Sokola, aby cvičení zdárně pokračovalo. Však k litosti musím psát, že si této, tak vzácné výhody, naši Sokolové nějak málo váží. Co toho jest příčinou, mně je neznámo. Ale měli by cvičící členové za tu oběť, kterou sbor na cvičení vynakládá, býti trochu vděčnějšími a v trochu větším počtu cvičírnu navštěvovati.

Musím se též zmínit, že neúprosná Morana vyrvala z našeho středu dva bratry v krátkosti za sebou. Před nedávnem zemřel nám bratr Vác. Rybák, muž to plný síly a nejlepšího věku. A před 2 týdny jsme opět doprovodili k poslednímu odpočinku bratra Jos. Lišku, jenž též v mladém věku nás opustil. Obou pohřbů súčastnili jsme se v počtu plném tak, jak toho povinnost každého člena v podobném případě káže. Musím tu podotknout, že by při veřejném vystoupení mnohem lépe vyhlíželo, kdyby větší počet Sokolů ve stejnokroji se objevil. Takto se mi ale zdá, že při každém veřejném vystoupení se pořáde počet stejnokrojů tenčí. (P. r. Tak jest všude.)

Ovšem musíme vzíti opět i zde ty špatné časy na uvážení: Tak mnohý by si rád stejnokroj pořídil, maje k tomu tu nejlepší vůli, ale není mu to právě možno.

Přes to však přece leckterý bratr by si snadno podobný „luxus“ dopřáti mohl, zvláště ti bratři, již poctivým řemeslem krejčovským se zabývají. No, vždyť staré přísloví dobře praví:

kovářova kobyla atd. Ale nemyslete, že se chceme zde trudit a na funusy stále chodit, toho přáli bychom si, by bylo na dlouho opět dost. A nyní chceme se také trochu veselit, pročež pořádáme dne 16. ledna skvělý maškarní ples, na kterýž výbor již rozsáhlé přípravy koná, a na jehož zdar se již předem těšíme.

Na zdar!

Aug. Procháska, dop.

V Morrisani, dne 26. prosince 1896. — (Z T. J. Sokol S v o r n o s t.) — Nepsal bych, kdyby nebylo našeho divadla — které jsme pořádali dne 31. října — a volby dne 5. prosince.

Mnohý snad řekne, proč bys nepsal, vždyť jsi k tomu ustanoven. Ano, lehko psát, když je co, a lehko je se chlubit když je čím, ale já nevím co bych psal a čím bych se chlubil. Měl bych snad chlubit se tím, že necvičíme nic, než pouze žáci, anebo že jsme měli cvičit v třetí den na slavnosti otevření tělocvičny newyorské jednoty a nebyli jsme s to postavit jednu četu o 7 členech. Velmi špatná to chloubka pro mne. A co víc bych psal? Či snad jak slibujete, že zase cvičení přijde samo? Já tomu nevěřím. Když nepřijde vy do cvičení, tak to samo nepřijde. Špatné heslo pro nás „ono to přijde samo“! Lépe jest říci každému Sokolu, dnes půjdu do cvičení, je úterý, a v pátek zase! A proto nečekejte bratři, aby to cvičení přišlo samo, nýbrž přijďte vy, a to co nejvíc můžete! Ať uděláme lepší pokrok v nastávajícím novém roce, ku kterémuž vám přeji stále zdraví i v rodinách vašich, byste se nevymlouvali na nemoce; kolikrát snad třeba zbytečně. Co se týče zmíněného již divadelního představení, byli jsme s ním spokojeni, neboť jsme odvedli něco dollarů svobodomyšlné škole zde. Přes to, že jsme nebyli snad ani dost málo bratry newyorské jednoty podporování, přece naši příčinnivost jsme několik dolarů vydělali.

Volba úředníků pro rok 1897, velmi krušná, dopadla následovně: Jan Beníšek st., Jan Duda místost., Kar. Duda prot. taj., Ferd. Beníšek fin. taj., Boh. Brojer pokl., Jan Duda důvěrník, Jan Beníšek náč., Frant. Chrástil jed., účetní výbor Jan Černý, Aug. Schánil, Kar. Karásek.

Bratři, nebuďme tak leniví v nastávajícím novém roce, jako jsme byli minulá léta, neboť moc málo vidět pokroku u nás za 29 roků. — Na zdar!

Frant. Chrástil, dop.

V Chicagu, dne 29. prosince 1896. — (Z Klatovského Sokola.) — Již tomu hezky dávno, co v Sokole Americkém nebylo ničeho o sboru našem; a byv zvolen dopisovatelem, chápu se péra, bych aspoň částečně dostal své povinnosti, a doufám, že mně bratři Sokolové odpustí, zdaliž snad se některého nemile dotknou, však minim psátí jen pravdu.

Především se musím zmíniti, že kolikrát bylo již v našich schůzích usneseno pořádati v měsíci vždy jednu schůzi vzdělávací a zábavní a druhou jednací a obchodní. Však ani jedna z oněch vzdělávacích schůzí dosud odbyvána nebyla. Či snad vzdělání a poučení nepotřebujeme? V zdravém těle zdravý duch, praví naše sokolské přísloví, však myslím, že tomu tak není vždy, neb znám a obouji s některými Sokoly, kteří jsou dobrými cvičenci na nářadí, ale o jejich duševním vzdělání svědčí velmi málo rozumných a moudrých náhledů, jež od některých zřídka kdy jest slyšeti.

V nynějších zlatých časech, kde mnohý z nás — a myslím, že většina z nás — se nalézá v tak kritickém postavení, že neví čeho se chopit a co činit k uhájení životní existence, není ani divu, že mnozí členové, ačkoliv neradi od sboru ubývají a mnohý z nich znenáhla klesá v hmotnou i morální bídu. Ano znám Sokoly, kteří byli činnými a dobrými členy a klesli až na trampa. Jak hrozné a bolestné pro člověka, jako vyvrhel nucen světem se potulovat a ostatní společnosti lidské jen na obtíž býti, aniž by byl toho vinen, aniž by toho bylo třeba. Ale v bídě a nedostatku víme, že člověk stále klesá až na onen stupeň trampa. Krásný to obrázek pokroku a kultury v 19. století.

Protož jest na nás, bychom jako Sokolové jednali a na vzájem se ponaučovali a vzdělávali, jakož hleděli se více na vzájem podporovat. Podporujeme vše k pokroku čelící, jako jsou svobodné školy, kde má býti základ naší budoucnosti vychováván. Těch právě v Chicagu jest nejvíce potřeba. Jak se zachovaly některé sbory sokolské vůči svobodné škole v Chicagu, svědčí nejlépe, že se jen asi tři sbory přihlásily, které chtějí onu školu podporovat, kdežto ty ostatní a nejbohatší sbory ostaly zpět a mimo to si od „svobodné

školy“ dají velké nájemné vyplácet ze síně, kde se vyučuje. — Také pokrok.

Co se týče sboru našeho, nemohu mnoho pochvalného též psátí. Však sbor náš kde jen to možno, přispívá a podporuje vše dobré a k pokroku čelící. Jak již jsem se zmínil, jest třeba, abychom vzdělávací schůze pořádali, v nichž by se mohlo o všem časovém debatovati.

Dne 8. m. m. jsme odbyvali celoroční schůzi, v níž zvolen za předsedu starý a osvědčený Sokol Fr. Ort, náměstek J. Štefan, tajemník Ant. Stejskal, účetní Jos. Mlnařík a náč. Vác. Lukeš.

Těž se musím zmíniti, že sbor náš odbyvá na Sylvestra výroční slavnost čletého trvání, která všechna minulá léta byla vždy vskutku bratrskou a ušlechtilou. Však myslím, že je trochu velké vstupné a že v těchto zlatých časech nebude mnoho těch, kteří by mohli onu zábavu navštívit a budou nuceni doma seděti a trpce vzpomínati na ty, kterým toho ještě dopřáno se oné zábavy účastniti.

Co se týče cvičení, musím doznat, že těž vázne, neb tyto zlaté časy mají vliv na všechno.

Starí cvičenci ubývají a nových nepřibývá. Jest žádoucí, by se to obrátilo k lepšímu, ať už cestou jakoukoliv. Zatím dost; příště něco jiného. — Na zdar!

Dopisovatel.

V Long Island City, N. Y., dne 31. prosince 1896. — Dne 5. prosince 1896 odbyvala Těl. Jed. Sokol Fuegner celoroční schůzi, v níž zvoleni následující úředníci: St. Matěj Truneček, nám. Bohumil Sklenka, taj. Anton Majer, úč. Jan Koutník, pokl. Alois Vančura, náč. Alois Wokal, podnáč. Fr. Vančura, hosp. spr. Jos. Uher, fin. výbor Anton Poskočil, Fr. Vozáb a Jos. Sklenka; školní výbor Vinc. Zvoník, Mirosl. Tinger a Jos. Sladovnik; dopisovatel Václav Vančura.

Byli jsme též přítomni velké slavnosti v New Yorku dne 20. listopadu, totiž otevření nové sokolovny Těl. Jed. Sokol v N. Y. Dostavili jsme se skorem všichni, bylo nás 52 členů; hezká to hrstka od jednoty naší. Měli jsme též vlastní kapelu, která sestávala z bubeníků a pištěd, ze cvičících to žáků jednoty naší. O nedělní slavnosti v N. Y. dne 22. listopadu účastnilo se nás 9 členů veřejného cvičení.

Dne 23. listopadu pořádal náš dramatický odbor v nové Sokolovně Těl. Jed. Sokol v N. Y. divadlo „Hoši z osmnácté chasy“ ve prospěch Sokolovny v N. Y. Celkem kus byl sehrán k veškeré spokojenosti obecnosti, avšak návštěva byla velice slabá.

Přejeme jednotě newyorské mnoho zdaru v její novém sokolském domovu.

Ve čtvrtek, dne 26. listopadu, v den díkůvzdání, pořádala jednota naše v místnosti Al. Wokala posvicenskou zábavu. Návštěva byla slabá, takže schodek nastati musel.

Dne 9. prosince skončil jeden z našich členů, Jan Saidl, u věku 23 roků, svobodný. První to úmrtí v jednotě naší za 10 roků a 3 měsíce. Zesnulého bratra doprovodili jsme k poslednímu odpočinku v účastenství nejhojnějším. Budiž mu paměť vděčná.

Na hod boží vánoční, dne 25. prosince, byli jsme mile pobaveni dětským divadelním představením „Veselí školáci“, jež provedly dívky České svob. školy pod dozorem Těl. Jed. Sokol Fuegner. Po skončeném divadle byly veškeré dívky obdarovány rozličnými dárky z vánočního stromku.

Na Sylvestra pořádá jednota naše besedu, ku kteréž pozvala příznivce Sokola.

Ku konci ledna pořádáme maškarní ples.

Na velikonoční svátky 1897 pořádá jednota naše výstavu, jejíž čistý výnos bude věnován ve prospěch České svob. školy Těl. Jed. Sokol Fuegner.

V posledním čase bylo cvičení dosti čteně navštěvováno; cvičení členů i žáků se odbyvá v úterý a v pátek. Cvičení žáků se odbyvá od 4. do 6. hod. odp. a cvičení členů od 8. do 10. hod. večer. Cvičení žáků převzal Sokol Alois Wokal. Cvičení na bubny a pišťaly se odbyvá jednou týdně, v úterý. Cvičitelem na bubny je t Sokol Alois Wokal, cvičitelem na pišťaly p. Hatlák.

Ku konci tohoto roku jednota naše čítá 55 členů činných, 1 člena přispívajícího a 8 členů od jednoty newyorské, již platí 15c. měsíční příspěvek k naší jednotě, úhrnem 84 členů.

Dne 12. prosince Těl. sbor paní a dívek v L. I. City pořádal ples na oslavu založení svého sboru. Společně sborově se účastnily

Těl. Jed. Sokol Fugner a Těl. Jed. Sokol z New Yorku. Jednota newyorská byla velice slabě zastoupena.

Dále se dostavily sborové ct. příznivkyňe a ženy Sokolů společně s Těl. sborem dívek a paní z New Yorku, též se dostavil sborové řád Columbia č. 3. Č. S. P. D. S. v Long Island City. Po uvítání těchto sborů vystoupila sl. A. Tvrđikova, jež přednesla krásnou, sokolskou láskou dýšící řeč, za níž byla obdarována krásnou kyticí. Po skončené řeči následovalo prostné cvičení členkyň Těl. sboru paní a dívek v L. I. City počtem 12, pod dozorem jejich cvičitelé Sok. Al. Wokala. Cvičení provedeno bylo celkem dobře ve čtyřech oddílech. Po každém oddílu vypuklo obecenstvo v bouřlivý tleskot. Na poměry u nás panující byla zábava tato četně navštívěna a trvala až do bílého rána.

Cvičení Těl. sboru paní a dívek se odbývá jednou týdně, ve čtvrtek.

Končím, doufaje, že v příštím roce jednota naše ještě více zmohutní, pročež volám veškeré činnosti „Na zdar!“

V á c . V a n ě u r a , d o p .

New York, dne 1. ledna 1897. — Šťastný a veselý nový rok přeji z celého srdce všem Sokolům, Sokolkám i všem rodákům českým! Starý rok, který pro jednotu naši bude na vždy památným a velevýznamným, nebyl rodinám sokolským stejně přízniv. Divý, hrozný buran, větrná smršť rozsápala hrozně Sokolovnu st. louisskou a v témže roce nádherná, prostranná a vzdušná Sokolovna naše z obětí Čechů a láskou i podporou bratří Sokolů vystavena byla. Však i mezi bratry našimi minulý rok nebyl stejně přízniv. Několik z upřímných Sokolů našich nelitostná smrt sklátila v předčasný hrob a jiní zase, zdravím překypující, trudně vzpomínají jejich činů dobrých a velmi neradi je postrádají, a tak štěstěna všem stejně přízniva není. A protož, bratři drazí, vaŕte si jediného klenotu vašeho, „zdraví“, hleďte, by co možno nejdéle život svůj Jste si prodloužili k radosti své i rodin svých.

Minulý měsíc byl velmi zábavný a bohatý, co se týče požitku duševního. Tak, dne 5. prosince dramatický odbor T. J. S. přivedl na jeviště ryze český kus historický, „Chodové“, zpracovaný panem J. J. Dvořákem z Wilber, Neb., dle Jiráskova románu „Psohlavci“. Kus sám o sobě jest znamenitým, pravdivým a velmi putavým, a není divu, že každá scéna bouřlivě byla potleskem odměněna. Poněvadž jsem účinkoval též v kusu tom, zdržuji se vůbec vši kritiky, jen tolik podotýkám, že děj ten zasluhoval návštěvy větší, aby poznalo se cenné dílo autora zdejšího. Dle časopisů byl děj sehrán bezvadně a jest mnoho obecenstva našeho, které přeje si, by děj ten ještě v této zimní sezoně sehrán byl.

Dne 20. prosince zahájena byla řada přednášek veřejných s programem poučným i zábavným. Zdá se, že přednášky naše, čím dále tím větší obliby docházejí a naše přání by bylo, by lid náš v úplném počtu přišel poslechnouti muže přednášející, zvláště když vstup do přednášek jest úplně bezplatný, volný. Laskavostí sester Sokolek bylo něco přes \$19 vybráno ve prospěch naší Sokolovny. Příští přednáška jest v neděli, dne 17. ledna, určité ve 3 hod. odp. v Sokolovně.

Opera „Zvonky Cornevillské“ na boží hod vánoční pořádaná setkala se s úplným zdarem. Prostranný sál náš byl z úplna vyprodán. A bylo ještě mnoho obecenstva, které pro nedostatek místa vrátiti se muselo. Výprava opery byla nádherná, ba směle tvrdím, že jeviště české tolik krásných obleků nevidělo.

První jednání sehráno bylo znamenité, však v druhém a třetím jednání bylo vidět nedostatek plné síly i duchapřítomnosti, neboť prosa vázla viditelně, ba i v některém sboru začlo dřív několik zpívat, než celek se k nim připojil. Oko diváka to ovšem nepostřehlo, však máme obecenstvo naše, které zná opery a zvláště tuto, neboť již po třikráte opakována byla. Doufám, že nezazlí mi bratři zpěváci, avšak dle mého náhledu zkoušky, pilně a zcela prováděné zkoušky, všechny nedostatky odstraní. Vždyť i v našem dram. odboru se zkoušky — a zvláště hlavní — ledabylo jen provádějí a tu není divu, že by i byl herec jistý, často v úloze své pokulhává. Mají-li býti zkoušky cenné, tu každý účinkující herec musí býti v „čas“ přítomen, však doposud každý si přišel kdy se mu zlíbilo a pak ovšem zkouška žádnou cenu nemá a kus nemůže bezvadně sehrán býti.

Bývalo zvykem našim, že celá „naše“ rodina sokolská jednou za rok sešla se dohromady, společně se bavila, zpívalo se, přednášelo

se, žerty sršely ze všech stran, a po půl noci obyčejně i tančilo se. Byl to ovšem vždycky krásný, zlatý sen, který jsme prožili uprostřed celé rodiny sokolské i přátel našich. Den takový celý rok utkvěl nám v paměti a s radostí čekali jsme trpělivě na příští tento sjezd náš! Dnu takovému říkali jsme banket. Každý člen jednoty naší byl nucen uhraditi výlohy na rozpočet členů, za manželky neb za dámy přátelské sboru našemu jsme platili buď 50c neb \$1 zvláště podle toho, jak bohatý banket jsme si vystrojili. Hoj, jak velice těšili jsme se na to, až v své „vlastní“ Sokolovně den takový prožijeme. Byl-li nám den v cizích místnostech velice milý, och, jak příjemný to bude den, až v domě svém, uprostřed celé rodiny seděti a baviti se budeme! Tak volali jsme všichni! Když základní kámen k naší Sokolovně jsme pokládali, tu byli jsme nuceni do sklepa se uchýliti, bychom hostům našim v banketu nepřekáželi. „Však my si to vynahradíme v naší místnosti“ řekli jsme, a trpělivě čekali jsme dále. Když Sokolovna otevřena byla, i tu jsme z úcty k hostům do vedlejších místnosti se odstranili a s radostí se uskrovnili. A tu ve schůzi poslední banket přišel na přetřes. Členové si jej přáli, to dokazovala většina preveliká. Však některým také bratrům se najednou náš banket znelibil a proto chtěli, by byl sice odbýván, avšak jen pro toho, kdo bude chtít, neboť prý jsou časy zlé a tak dále. Známe se, bratři milí. Vy dobře víte, že kdyby ujednáno bylo, kdo by jen chtěl, pro toho že banket pořádan bude, dobrá třetina členů, kteří vůbec málo kdy, ba snad ani nikdy do Sokolovny nejdou, že by se nesúčastnila a tím že by rodina naše nebyla úplná, ani zábava tak radostná by nebyla. O ano, vy to dobře víte. — Avšak vy ze své kapsy nechcete obětovati těch asi 70 centů, které jsme vždycky platili jinde, ba i v místnosti německé! Vy nechcete svoji lacinou zábavu užiti, za to však třeba dva maškarní bály i jiné předražené zábavy pořádati chcete, a zase jen pro ten lid, který by se na banketu lacino mohl pobaviti.

Co nákladných, drahých zábab do roka se pořádá a proti tomu se neozvete? Chcete-li šetřit, dobře, ale šetřte na „všech“ stranách a ne na banketu, kde za pár centů užiti můžete tu nejkrásnější, nejušlechtlejší zábavu.

Na koledu pořádali jsme vánoční stromek společně s T. S. Dívky a Paní pro cvičící žáky a žakyně obou těchto těles. Celý sál vyhrazen byl pouze jim a obecenstvo z galerie sledovalo jejich zpěvy, hry i přednášky s radostí a odměňovalo jednoho každého potleskem. Všechny dítky častovány byly kávou a různými pamlsky a ku konci pak každé dítko poděleno bylo malým dárkem a někteří sirotkové z nich obdrželi mimo toho kalhotky cvičební. Zábava tato měla by se opakovati každým rokem. Proč ale hudba ještě na večer zjednána byla, jest nepochopitelné, neboť pro 10 asi párů myslím, že jí potřeba nebylo.

Včerejší Sylvestr taktéž prý málo navštívěn byl, a poněvadž jsem přijíti nemohl, musím o zábabě té pomlčet. Dnes, na nový rok, hraje divadlo a sice „Zlý duch lumpácivagabundus“, které doufám že bude velmi četně navštívěno.

Naši noví úředníci, kteří v poslední schůzi zvoleni byli, jsou muži veskrze zachovalí a přímí, bez pýchy a nadutosti, a my můžeme si blahopřáti, že výběr náš byl výtečným. Jen více práce, více života, více síly věnujme sboru našemu, pro každého z nás práce dost a dost, a tak začneme nejlépe naše práce v novém tomto roce. Cvičení budiž nám prvním účelem, ostatní pak odbory podporujme co možno nejvíce. — Na zdar!

M . K a f k a .

V Cedar Rapids, Ia., dne 2. ledna 1897. — Dnešním listem ukončuji svou dopisovatelskou povinnost, ačkoliv se nezřikám psaní do časopisu, do kterého by měl psát častěji z každé jednoty některý člen.

To jest ta hlavní páska, která nás víže dohromady, kde si sdělujeme svoje strasti i slasti, kde společně po přečtení nějaké dobré zprávy z té neb oné jednoty plesáme a po přečtení dopisu, který zvěstuje něco nemilého, společně se rmoutíme a sdílíme soustrast se zarmoucenými.

Máme pěstovati vedle tělocviku též duchacvik. Víím, že jest dosti bratrů ve Spojených Státech, kteří by mohli přispívati nějakými zábavnými články do našeho časopisu. Mohly by se psáti příběhy z výletů, ze závodů a vůbec ze sokolského života. Ručím za to, že by se pak četl mnohem více „Sok. Am.“ nežli teď.

Vím, že některý člen ani Sokola nerozbalí a hodí ho někam, kde ho nalezneme tak, jak ho asi před půl rokem byl dostal. Kdyby ale byly v Sokole články zábavní, jak se již o tom v Sokole psalo, tak mnohý ten vlažný Sokol, když by o tom slyšel mluvit, pomyslí si: „Musím to přečíst, zdali jest to tak.“

Což myslíte, bratři, nestálo by to za to, bychom s tím začali? Myslím, že by se mohl věnovati jeden list v Sokole takovým článkům, aneb by se mohl zvětšit asi o dva listy. To se samo sebou rozumí, že kdyby se zvětšil, že by musel býti poplatek k N. J. S. trochu větší.

Rozepište se o tom, bratři, neb myslím, že jest jich mezi námi dosti schopnějších, kteří to mohou třeba lépe vysvětlit než já.

Již jsem nepsal dávno ničeho z naší jednoty. Abych to vzal po pořádku, vezmu to tak, jak asi vím, že by to mohlo jít. Se cvičením to vypadalo poslední dva měsíce bledě, ale to se přehlédne proto, poněvadž právě cvičitelé a cvičiči členové byli na výboru věcné výstavy, s kterou měli veliký kus práce. Jim po bok se řadili někteří starší členové a Sokolky. Byl to notný kus práce velikých rozměrů a proto br. Kudrna když navrhoval loni, by se pořádal bazar, nechtěl ani býti na výboru. Nedívám se mu, ono se to lehce navrhuje a hlasuje, ono se řekne, to není tak těžká věc, a přece se jich tolik vzdalo, když byli jsme nominováni do výboru. Práci tu může ocenit jen ten, který s tím výborem částečně pracoval a jemu vypo-máhal. Náš bazar byl korunován zdarem, čistého výtěžku jest přes sedm set dol. Jak jsem již napsal, byl korunován zdarem, byl ale ignorován od členů jednoty. Bylo jich hrozně málo, kteří se dostavili do bazaru, za to byla jich většina, kteří zůstali doma, třeba popíjejíce z pejlku (jak se u nás říká). Lehce jsem mohl ty členy na prstech spočítat, kteří se přišli podívat na tu pernou práci výboru a kteří tam též utratili, co jen utratiti mohli. Ano, museli utratit, neb když si vzpomenu na první den bazaru, tu mně šel mráz po zádech, síň byla z polovičky prázdná, a takové byly tři dni, až v sobotu to přece končalo jako bazar.

Jmenem jednoty vyslovuji díky výboru, obzvláště br. Vavřinovi, pak et. hud. sborům, Národní kapele, Broulikovu orchestru, Vivo klub orchestru a orchestru prof. Jos. Tlapy, kteří účinkovali bezplatně. Tak, teď jsem s bazárem hotov a začnu o něčem jiném.

Zde bych dával radu všem jednotám, které nejsou příliš vzdáleny od Chicaga, by hleděly, by u nich požádaly koncert prof. Vilim, učitel houslí na chicagské konservatoři. My jsme měli to štěstí, že jsme mohli poslechnouti jeho kouzelné housle. Bratři, nepřeháním, píšu-li kouzelné, neb to jest úsudek všech, kteří byli přítomni koncertu pořádaného prof. Vilimem vedením naší jednoty. To byl první večer zábavy v Cedar Rapids, z kterého šli lidé uspokojeni. Bylo to na nich znáti. Jeden řekl: „Ten zná hrát,“ druhý: „ten to umí,“ třetí: „to jest něco, co člověk neuslyší hned tak.“ Také ano, když Vilim hrál, tak bychom byli slyšeli špendlík padnout. To byly zvuky, které bude každý slyšet ještě za deset let. Nedá se to vypsati, člověk to musí slyšet. Vezmu slova zdejšího „Svitu“: „Hotovou udalostí jest, že minulá neděle slyšeli jsme mluvit a zpívat, lkát a smát se Vilimovy housle.“ Nevím, jak by se to dalo lépe vysvětlit, každý byl unesen, a což teprv když hrál díl z českých a štyrských písní a mezi nimi „Ach, není tu, není,“ věřte, ty housle nařikaly a lkaly, i musel opakovati. A což ty kvarteta z českých písní. Ručím za to, že mnohý z Vás neslyšel tak krásně „Sil jsem proso“ a tak lahodně „Pod dubem, za dubem“; ještě stále tu píseň slyším. Teď teprve vím a mnohý z nás, že ty prstonárodní písně jsou krásné, jen když je hraje umělec. V kvartetu vypomahaly bezplatně zdejší hudební síly, V. Kubát druhé housle, prof. Josef Tlapa violu a pan Hyksa cello. První housle hrál prof. Jos. Vilim. Nechť přijmou naše díky. Dále nechť přijmou díky pí. M. Petrovická, p. J. Mokrejs a prof. Tlapy kvintet. Br. Slapnička půjčil z ochoty piano.

Bratři, prof. Jos. Vilim mně pravil, že bude pořádati řadu koncertů v českých osadách a ptal se mně, na koho se může s důvěrou obrátit. Já mu doporučil sokolské jednoty. Nemyslete, že p. Vilim to dělá z vřdelku. On to dělá více pro své jméno, a pak by přilnuli Češi více k hudbě. Pročž když chcete zažít něco krásného, jen se obraťte na „Jos. Vilim, 243 Wabash Ave., Chicago, Ill.“

Byl bych málem zapomněl sděliti, že při koncertu jsme měli návštěvu slušnou, ale těch pravých Sokolů málo, asi deset mimo výboru a účinkujících. — Na zdar! — J a n J. H r b e k .

V Plattsmouth, dne 2. ledna 1897. — Následující úředníci byli zvoleni v pravidelné výroční schůzi, dne 13. prosince, pro rok 1897. Matěj Bejček st., Jos. Maroušek místost., Emil Pták tajemník, Ond. Matouš uč., Ant. Kaňka pokl., Ed. Donat domovník, Václav Hřibál výbor majetku na 3 roky, Jan Svoboda náčelník, Petr Volf praporečník, Wm. Holy ředitel divadla, Emil Pták režisér, Fr. Pták výpomocný režisér.

Za Těl. Jed. Sokol

J. O. Pták, taj.

V Newarku, N. J., dne 2. ledna 1897. — S radostí se chápnu péra, bych mohl něco napsati, jak si naše Těl. Jed. Sokol zde stojí a pokračuje. Tak se mezi námi objevuje více čilosti než dříve; je to pozorovati na všem jednání, i ta pořadová cvičení jsou lépe navštěvována. Také jsme pořádali sylvestrovskou zábavu se solovými výstupy, které přednesli br. Holeček (Doktor Mastička), br. Karel Hamberger přednesl „Kázání kapucínské“, což přivedlo obecenstvo do veselé nálady. A což pak br. W. Rychetský když vystoupil co krajánek hledající práci, to bylo něco pro poslechuutí a ještě více pro zasmání, neb toho důkazem bylo, že ho obecenstvo odměnilo bouřlivým potleskem. Tak i br. Fr. Vojáček, jenž představoval zedníka, byl velmi pochválen. Vzdávám všem při zábavě účinkovávším srdečné díky a doufám, že i příště budete vždy hledět zábavu co možná nejvíce svými přednáškami zlepšovati.

Na rok 1897 zvoleni byli úředníci: St. Fr. Drásta, nám. Jos. Hobsa, taj. Frant. Holeček, uč. Vinc. Peřina, pokl. V. Krásný, náč. V. Ptáček, hosp. spr. Adolf Pitterman, uč. výbor Fr. Klán, Vinc. Rychetský a Ant. Peřina ml., výbor záb. Jos. Krásný, Karel Hamberger, Vinc. Rychetský, Ant. Peřina ml. a Jos. Procházkva.

Bratři, doufám, že se budete více přičiňovati než v starém roce, bychom více pokročili v naší idej. Každý pamatuj, co sokolská povinnost káže a k jaké práci nás volá.

Bratři, přeji Vám mnoho zdaru v tomto novém roce v našich snahách. — Se sokolským „Na zdar!“

D o p i s o v a t e l .

V Chicagu, dne 3. ledna 1897. — Na zdar!!! Nu, jak pak se máš? Co děláš? Co pak se to ku všem „Kozlům“ s tebou děje? Co to, že tě není nikde viděti? Napsals zase něco? Proč pak vlastně jsi „s tím“ zticha, proč to neuveřejniš, nevysvětiš atd.??? Tak, a podobně mně bratr, také Sokol, Z. oslovil, narážej bezpochyby na „prezent“, jehož se mně před časem od sboru dostalo!

Kdybys jen věděl, s jakou dychtivostí vždy očekáváme každé číslo Sok. Am., s jakou chutí se jej chápem, v naději, že v něm najdeme něco „o d n á s“, od tebe, pak bys jistě ani dišla nevynechal, abys tam něco nenapsal. Škoda, věčná škoda, že jsi ty jediným, který se nebojí své přesvědčení, pravdu napsati! „Kdybych jen já mohl, kdybych mohl psáti, ale takto“ — vždyť víš. Co se onoho „prezentu“ týče, musím bratru Z. jakož i všem ostatním, o to se zajímajícím Sokolům oznámiti, že vysvětlení hned po ukončení „v y š e t ř o v á n í“ v. v. uveřejním a sice co možná nejlépe.

Co se však psaní, článků, dopisů a p. týče, musím br. Z. upozorniti, že za dnešních dob jest to velmi těžké „n ě c o k l o u d n ě h o“, tak aby se to „všem Sokolům“ líbilo, napsati, a aby si při tom člověk p r s t y n e p í s k ř í p l .

Nejsa totiž žádným zvláštním učencem aneb odborníkem, nemohu se snad pouštěti do psaní článků odborných neb vědeckých??!

To, dle mého náhledu, patří našim cvičitelům, učitelům, doktorům a p. Vše, o čem já snad psáti mohu, jest, uvésti něco ze zkušenosti a na základě této Sokolstvo na to neb ono upozorniti, co by nám snad prospěti mohlo, co nám škodí a podobně.

Při volbě pak podobné vhodné látky jest nejen třeba uměti psáti, uměti slova uvésti na papír, nýbrž při volbě výrazů, slov, užiti co možná nejvíce opatrnosti.

Za nynější různosti v náhledech, osobní nedůtklivostí a pochlebným vzdělání většiny, té, tak zvané prominentní třídy (elity), pisatel nemůže nikdy předem věděti, budou-li slova jeho pochopena tak, jak míněna byla, bude-li mu porozuměno atd. Tak častokrát stalo se, že to, co za dobrým účelem, při dobré rozvaze celku prospěti napsáno bylo, zůstalo nepochopeno, ano, že ještě slova dobře míněná více celku uškodila, než prospěla.

Že zkušenosti své vím, že něco, co pisatel za zcela jiným účelem psal, potáhl na sebe nějaký málo myslící jednotlivec, sbor, spolek atd. a následek toho byl pro pisatele často dosti nepřijemný.

Ovšem, podobného něco by se státi nemohlo, kdyby každý člověk (Sokol) obdařen byl dosti zdravým rozumem, vzděláním a p. Tak dlouho však, dokud nebude vynalezen nějaký patent, jehož pomocí by se dal tomu neb onomu scházející „f i š t r o n“ do hlavy vlití, tak dlouho též bude třeba as, u každého jen trochu záhadného slova připsati „k d o č t e š , r o z u m ě j“.

Totoť jest též snad příčinou, že časopis náš stává se v poslední době na dopisy a články od mladšího členstva čím dále tím chudším, ač právě těm našim „Sokolčatům“ by to nejvíce patřilo a slušelo, aby psali. Ten, kdo totiž po leta čte náš časopis, poznáváti musí, že ti staří, dobří dopisovatelé, kteří po leta s chutí a láskou do Sokola přispívali, řídnu čím dále tím více a kde za stávajících poměrů nabratí náhradníků?

Nechci přeháněti, ale tolik snad každý sám se domyslíti může, že bude-li každé volnější slovo pisatele hned stibáno se strany členů sboru, bude-li v každém pravdivém slovu (článku) ten neb onen Sokol (obyčejně prominentní) viděti zločin spáchaný „proti jeho osobě“, pak se těch náhradníků as velmi málo přihlásí.

Tolik přece by měl již každý člověk, a zvláště Sokol v této zemi žijící, věděti, že v této naší nové vlasti jest s v o b o d a t i s k u a s v o b o d a s l o v a ústavou každému z nás zaručena, a že člověk, chce-li se státi hodným synem této naší svobodné vlasti, musí nejen z ní těžit, nýbrž i zvyky a zákony její ctíti a jim se přispůsobiti.

Tomu však, komu každé volnější slovo, každá lepší myšlenka, jež náhodou se s jeho drobet zabednělou hlavou nesrovnává, proti myslí jest, ten, který na pisatele, noviny—pravdu hlásající, svolává hned hromy, blesky, ten patří zajisté všade jinam, jen ne do řad sokolských.

Takový též nejlépe by nám i sobě prospěl, kdyby šiji svoji sklonil a šel „pod“ botu toho neb onoho z boží milosti atd.

Však marno mluvit. Lidi hloupých, domýšlivých bylo a bude vždy na tomto světě dosti, a proto neradno se u nich příliš pozastavovati. Co se však psaní a hlásání pravdy týče, nemělo by to žádného řádného muže, zvláště Sokola zdržovati, třeba právě člověk hned za každý pokus nedostal hned medál aneb odměnu podobnou jako já.

Co mně se týče, musím br. Z. upozorniti, že moje mlčení nebylo snad z důvodů shora uvedených, nýbrž že hlavní roli hrály zde ty zlaté, zlaté dobré časy. Člověk, maje Llavu naplněnou starostmi o rodinu, o potřeby životní, stává se za mizerných těchto časů „cynikem“ a hostejným ku všemu, k čemu druhdy lnul, co mu bylo ideálem a bez čehož si myslil že mu nelze býti!

Polepší-li se ten starý tam nahore a dá-li nám osud lepší časy, (vlastně naopak), pak i já slibuji polepšení, a bohda, že br. Z. si již příliš naříkat nebude!

Co novinku oznamuji, že jsem za posledních několik neděl, jsa na nucené zahálce, sepsal krátké úryvky z mého sokolského života jakož i Sokolů vůbec, a tyto hodlám čas od času v našem orgánu uveřejňovati. Až tu a tam — s a t y r o u d ý š í, — myslím, že nevyvolají žádnou zlou krev!

Pro dnešek však přeje všem Sokolům, jakož i naší milé Národní Jednotě Sokolské šťastný nový rok, znamenám se se sokolským Na zdar!

J. J y r o u t.

V Racine, Wis., dne 3. ledna 1897. — „Šťastný Nový rok!“ — „V činnosti život!“ — platí jednotlivci i národu. K činnosti třeba napjetí sil. Tím říd se každý, pruž síly své, pracuj a nečekej, co štěstí přinese nebo někdo blahosklonně nadělí!

Jest si přáti, aby byl tento nový rok lepší roku předešlého ve všech oborech. Naše činnost sokolská v roce minulém vsutku za mnoho nestála; byla velice líknavou! Po celý takřka rok se ničeho nekonalo, až teprve před čtyřmi měsíci vzpružil se duch naší činnosti, však jak dlouho potrvá, jest hádankou. Po celých osm měsících se ani necvičilo. Měli jsme zde společného cvičitele a vše nebylo nic platno. Jsme jako malé děti. Když jsme své sílné neměli, chtěli jsme ji mít! Když ji máme, nedbáme o ni. Co toho příčinou? Zajisté sokolské neuvědomění! Toť příčina všeho!

Avšak doufejme! Bez důvěřování nebylo by ani snad života. Nyní arcí zase cvičíme a sice 2krát týdně, v úterý a v pátek. Sokolové cvičí od 8 do 10 hodin večer, žáci od 7 do 8 večer; v též dny co Sokolové. Žačky cvičí ve středu večer. Sokolky však necvičí. Což věci té příčinou? Sokolů cvičí od 8 do 12. Žáků pravidelně 12 neb 13. Žaček však cvičí počet mnohem větší a sice od 25 až do 30. Doufám, že Sokolky započnou opět svoji činnost, neb náš náčelník se nabídl je cvičit. Přejeme mu v tom mnoho zdaru!

Také byl rok minulý osudným pro nás ztrátou dvou dobrých členů, jež si smrt vyžádala za obět, a sice nezapomenutelného nám člena Karla Jonáše a obětavého člena A. P. Kroupu, který řídil českou nedělní školu. Od té doby, co přestal vyučovat, také škola zanikla a dosud se žádný „národovec“ neujal ušlechtilé té věci. Náš sbor nemá tolik sil, aby mohl vše udržovat, žádali jsme tedy zdejší podporující spolek „Národní Jednotu“ zvaný, který již dříve před lety vyučoval, a od kterého veškeré školní věci máme zapůjčeny, aby on ujal se učení toho, neboť víme, že má muže toho schopné. My síň zdarma k tomu účelu nabídli, však dosud žádné odpovědi jsme neobdrželi! Pardon! Pepíku, pozor! Když jsi rozlíl ocat o vánočních, ještě neuschl, a již začínáš zas? Když ty vždy musíš s tou pravdou ven a nechváliš každého. Máš chválit každého, i toho, kdo není chvály hoden, a byl bys docela jiný člověk.

Teď vlastně co píšu? Ó, s dovolením! — Chci se zmíniti o pořádku radovánek vánočních, o vánočním stromku, jež jsme já a Sokol Vaňásek co cvičitelé žáků a žaček uspořádali dítkám i rodičům. Zábava dopadla velmi dobře a přejeme to našim dítkám od srdce. Očekávali jsme větší návštěvu, tak abychom kryli vydaje, však se tak nestalo, i budeme muset něco s bratrem Vaňáskem dopláct. Však z toho si právě mnoho neděláme, jen když se dítky, které cvičíme, bavily vzorně a mravně. Nápomoecný nám byly dámy, které jsme ve schůzi Sokolek požádali, a sice: paní Krouliková, paní Machová a paní Svitavská. Prvně jmenovaná dáma zůstala práci své, kterou na sebe vzala, věrnou, druhé dvě dámy však počaly stávkovat, aniž bychom věděli proč. Jelikož se stávky nevyplácejí a ničeho se jimi nedocílí, nedocílily ani ony dámy ničeho, poněvač se nás ujaly slečna Moravcova, sl. Kaštánková a více starších dam a těm se práce zdařila. Za svou ochotu nechť přijmou srdečný dik. Zde platí opět heslo: „Tělo bez pohybu, myšlenka bez činu, mrtvy jsou!“

Nyní něco o tom osudném programu: Odpoledne kolem čtvrté hodiny započali žáci cvičení s tyčemi. Pak hrála hudba, při níž účinkovali sl. Moravcova, žačka Emilka Musilova a Sokol Vaňásek. Pak cvičeno na bradlech, potom byla prostná, kůň na šíř, skupina, naposledy provedeno bylo skupení žáků s praporem a členové zapěli hymnu Sokolů „Nadšení v duši, v lici zář“ atd. Mezi cvičením ozývala se příjemná hudba.

Po ukončení odpoledního programu promluvil jsem k obecnstvu řeči o tělocviku, o vychování dítek v řeči mateřské a jiných věcech, o nichž níže se zmíním.

Večer po této přednášce byla upravena chutná večeře. Po večeři lidé zaujali svá místa a započal program žaček. Žačky různého věku předfíkávaly krásné deklamace a průpovědky, které bylo přemilo poslouchati. Ponejvíce se jich dítky naučily v české presbyterní škole, již vede pan Břeň. Pan Břeň jest muž vzorný a dobrý Čech, a nezazlívám rodičům, když tam děti své posílají. On sám byl činným Sokolem a také dítkám tělocvik schvaluje. Jsem sobě jist, že na mládeži si mnoho zakládá a proto také dítky své k nám posílá.

Kdyby naši svobodomyšlní Čechové se chopili české školy, zajisté bychom měli více dítek mezi námi, než máme. Byl jsem toho svědkem, když jsme udržovali českou nedělní školu. Měli jsme návštěvu až 80 dítek, což hezký byl počet na zdejší Čechy. Že však my svobodomyšlní „národovci“ ničeho si nevídáme, raději popíjejíce a hrájíce v karty, tu se ani dost málo nedívám, že nám dítky utíkají jinam. Kdy pak vlastně té svobodomyšlnosti porozumíme?

Musím zase zpět k našemu vánočnímu stromku! Vždycky mi něco napadne o tom českém blahobytu, kterého se sotva dočkám. Přestal jsem u těch pěkných deklamací. Po těchto měli br. Vaňáskové strunové duetto, na které se vždy tak mnoho těšíme. Dále byl zpěv atd. Pak rozsvícen byl stromek a žáci a žakyně poděleni

dárky. Žáci obdrželi pěkné kožené pásky, které byly vkusně zpracovány dle našeho přání v továrně pana M. M. Ziky.

Každá žačka obdržela krásný šátek a samo sebou se rozumí, že též Mikuláš zanechal něco na zoubek. Posléz každé přítomné dítě obdrželo zákusky. Na to přečten byl výkaz o pilnosti žáků za 4 měsíce jejich cvičení, a jelikož v pátek dopoledne dne 25. prosince cvičili ve skoku vysokém, dalekém a skoku vysokodalekém a ve vzpírání břemen, udal jsem rodičům výsledek oněch malých závodníků. Skok vysoký, žák Vilém Mrkvička, 3 st. 10 pal. Skok daleký, žák Karel Pokorný, 12 st. Skok vysokodaleký, žák Fr. Paik, 3 st. 10 pal. výšky a 9 st. dálky. Též ve vzpírání břemen se žáci statečně drželi. Tužme se!

Pak nastala příjemná zábava přátelská, která se udržela as do půl jedenácté večer. Na zdar!

Na to dne 27. prosince přišla naše výroční schůze. Netuše nic zlého, dostal jsem se též jak obyčejně do schůze. Zde ale jak pozoruji jest vše umluveno. Tady jsem dostal od některých Sokolů, většinou od takových, kteří si nejhůře vždy počínají a zajisté se řeč má nejvíce jich týkala. Ale což na tom, vždyť to nebyli pravi Sokolové! Byli to Sokolové, kteří sami ještě nevědí, mají-li patřiti ke katolickému chrámu páně anebo k Sokolům, oni k Sokolům sice patří, ale jsou tam jako na vahách. Některý sice prozpěvuje Jandovy písně, aneb písně Svatopluka Čecha, které jsou ve Svojanu, ale přece když má již dítě přes rok staré, napadá ho, aby ho dal pokřtiti. Svaté boty však tak učinit nechťají, až prý se dá Sokol ten po katolicku oddat. Sláva! Bude zase svatba! Takových Sokolů máme v našem sboru více. Jen zde postavili „krám páně“ a již lid dříve svobodomyšlný jako slepý utíká po de jeho katolického kněze. Takovému pak říkají též Sokol! Hahaha!! Jeden však také proti mě řeči reptal, o němž vím, že jest dobrý Svojan. Nevím, z jaké příčiny se tak stalo. Zajisté že se to nelíbilo někomu z jeho domácích, kde bydlí. A proto ctěná redakce obracím se k Tobě, bys rozhodla dle svého úsudku, pakli řeč ta patří před obecenstvo neb do schůze, jak některý člen se vyjádřil, aneb zda řeč ta vůbec byla sokolská.

V řeči té jsem poukázal na prospěšnost tělocviku a na to, jak náš lid jej málo pěstuje. Často že odsuzujeme Němce, kdežto ti nás předčí daleko v tělocviku.

Poukázal jsem na závody německé v Chicagu, kde stála matka podle dcery, otec podle syna a p.

Pak objasnil jsem lidu, co lékařů, lékáren a jiných mastičkářů máme, kteří z lidu pohodlně žijí. Proč? Poněvaž lid hledá zdraví a útěchu v oněch ohláškách, jež v novinách čte, jako že „žaludeční hořká jest dobrá pro každou nemoc“, rovněž tak Gothardovy kapky, plicní balzám, olej sv. Vavřince a j. podobné věci. Ujišťoval jsem obecenstvo, že kdyby těla svá cvičili, kdyby tělu dali pravý pokrm, který tělo vyžaduje, byli by mnohem zdravější, silnější a mnoho by tím uspořili.

Fak jsem se zmínil dámám o šněrovačkách! Možná, že tam se nějaký měsíček zakaboní, avšak to nevádí, po dešti bývá zase pěkně.

Potom jsem se zmínil o bicyklu, že přehnaná jízda na kole též jest škodlivou, a že než dítěti koupit bicykl, aniž by bylo poučeno, jak s ním má zacházet, raději mu koupit střelnou zbraň, kterou si učiní konec životu svému najednou a nemusí zkoušet leta neuděhem, ježž si na kole užene.

Do řeči té jsem též vložil několik slov o učení dítek řeči mateřské a tázal jsem se rodičů, zdali sobě zakládali české podporující spolky pouze pro sebe aneb pro své potomky též. Vysvětlil jsem jak mohou žádat, aby syn vstoupil pod prapor Č. S. P. S., když neumí česky, aneb jak mohou žádat matky své dcery, aby přistoupily k J. Č. D., když je nenaučily česky.

O tom bicyklu rozmlouvaje, uvedl jsem příkladem jednoho bývalého našeho žáka, který pilně chodival cvičit, nyní však nechodí, krásné deklamace přednášel a též i divadlo hrál. Byl to velmi hodný hoch, a dnes? Dnes nás žádného nezná. V poledne, když jde z práce neb ze školy neb odkud nevím, jde s cigaretou v ústech. Neumí již říkat „Na zdar!“ jak říkával. Toho příčina jen bicykl, na kterém se naučil rejdit dnem i nocí. Chlapci jest asi 12 let. Jedna dáma mi řekla, že mu lékař zakázal cvičit! Toť podivná věc, že mu zakázal cvičení a na kole jezdit mu dovolil, pravím. Řekněte mi toho lékaře jméno? Však jsem jej neslyšel do dnešní

doby. To snad rozlítlo některé dámy té příbuzné, že mne chtěly dát do novin!

Naším Sokolům jsem též nezapomněl dát vánočního dárku, a sice zmínil jsem se o naši siní, do které by měli chodit jako do svatyně a ne jako do nějakého rejdiště!

Pak jsem jim dal na srozuměnou o tom rovněž krásném americkém zvyku kousání tabáku, co o něm myslím, o kouření, totiž o věčném kouření ze smradlavých dýmek ve společnosti.

Zmínil jsem se o těch mnoha tanečích, pak o tancování v soukromých domech, i uvedl jsem, že jsem byl sám jednou svědkem, mysle tehdy, že jsem mezi Indiany a ne mezi Sokoly.

Pravil jsem k nim, „že budou-li si takto počínati, a ničemu užitečnějšímu pro dobro lidstva se neučiti, že stanou se o t r o k y k a p i t á l u.“ Tato řeč možná že se někomu nelíbila, někomu však přece, poněvaž jsem tak sám slyšel.

Pročež ctěná redakce obracím se k Tobě, poznamenávaje Tobě hlavní body své řeči, bys uveřejnila, zdali řeč ta jest pro veřejnost aneb zdali patří do schůze, a vůbec zdali to řeč sokolská, neboť se některý člen vyjádřil, že to není řeč sokolská, druhý zase, že to patří do schůze. Možná, že onen Sokol rád mluví k židli, ale já rád mluvím k lidem. V řeči té jsem žádného nejmenoval a žádného neurazil, a proto doufám, že jsem se žádného přestupku nedopustil. „Pravdu sobě mluvmě, dobří spolu buďme“, má býti heslem našim.

Ve výroční schůzi zvoleni u nás úřadníci: St. Jos. Janecký, místost. Em. Dvořáček, taj. Jiří Mach, úč. Karel Hladík, pokl. Václav Novák, náč. Jos. Prostředník, podnáč. Jos. Vaňásek, účetní výbor Vojt. Moravec, Jan Pokorný a Jos. F. Nikl; důvěrníci Václav Kroupa na 3 roky, Fr. Stránský na 1 rok.

Podivuhodné jest, že již po tři leta navrhuji necvičící členové, kteří do cvičení celý rok nepřijdou, náčelníka a podnáčelníka. Tomu nemohu porozumět, z jaké příčiny se tak děje. A také cvičení rok od roku chabne. Neuznávám za dobré, aby náčelník byl nominován od členů, kteří necvičí. Aby se zase neozval hlas, že já chci být náčelníkem, jak se stalo před dvěma lety, tedy musím přestat. — Na zdar!

J. F. N i k l, pisatel.

Byl bych opomenul, co jsem obdržel vánočním dárkem od žáků: krásný to dárek, jakým má ruka ani dobře vládnout neumí, zlaté péro a kalamář. Dárek ten mi podal nejmenší žák, Fr. Kroupa, s delší řečí. Bude mi památkou na Vás, žáci, a přál bych sobě, abych mohl mnoho dobrého o Vás psáti. — Na zdar!

V Milwaukee, dne 4. ledna 1897.—Celý plný rok nebyla žádná zpráva uveřejněna v Sokole Americkém a tu při této příležitosti vhodně dovoluji si stručný dopis zaslati.

Tak, jako všechny ostatní jednoty sokolské, tak i naše v následek stísněných poměrů nemohla tak, jak by měla pokračovati. Netřeba o tom se dále rozepisovat, ale o činnosti sokolské se mi to nyní lépe hodí. Otázka: Jak navštěvuje naše cvičící členstvo naši novou Sokolovnu? Inu — tak — tak — pouze před novým rokem, poslední čas návštěva byla obstojná. Náčelník měl aspoň jednou za 3 měsíce svou zprávu uveřejnit. Návštěva žáků do Sokolovny jest v poměru malá, rovněž i dívek a při sylvestrovském cvičení jsem úplně Sokolky pobýřil. Kde pak jsou nyní? Bývalo jich skoro celá kopa někdy v Sokolovně, či sokolování jest již pro ně z módy? Nedivil bych se, kdyby nebylo cvičitele schopného. Máme jej, proč nechodí tedy jako dříve? Pohodlnost a nečinnost pro jich utlá tělčička asi toho bude příčinou. Zapomněly, že dříve říkávaly v zdravém těle zdravý duch; duch český zvláště. Na vše to nyní zapomínají. Jest to na uváženou. Má-li se zachovat naše národnost, jest první povinností matek tuto udržeti, ony mají vštípití duch český do dítek svých na prvním místě, a naše Sokolky mají vznešený účel tento zajisté též před sebou.

Jako každoročně, tak i letos pořádal Sokol sylvestrovskou zábavu spojenou s veřejným cvičením Sokolů, žakyň i žáků. Cvičila celá četa Sokolů, jak prostocvik, tak i na hrazdě. Výkony Sokolů, jak v prostocviku, tak i na hrazdě byly pěkné, uhlazené a přesné. Cvičení se obecenstvu velmi líbilo a rovněž i já mohu veškerou chválu Sokolům vzdáti. Bylo by pěkně, kdyby setrvali ve cvičení, aby mohli se vyrovnati našim bývalým Sokolům, kteří první ceny ze závodů si přinášivali. Zmíniti se musím o cvičení žáků a žakyň.

Bylo to zde poprvé, co cvičili veřejně, společně hoši i dívky soudobně. Líbily se každému ty zdařilé prostocviky. Byly dobře pro dívky voleny a nacvičeny.

Mimo to dívky kroužily kužely a hoši cvičili s tyčeni. Škoda, že naše české rodiče své dívky neposílají pilněji do Sokolovny. Mohlo by zajisté na 200 žáků a žaček u nás cvičiti, avšak, jak jsem pravil, dítko by rádo šlo, jen kdyby ten spovívavý tatínek neb úzkostlivá matinka chtěli. Budiž vám pobídkou poslední sylvestrovské cvičení a posilejte své dívky do Sokolovny, a nezapomenout — do nedělní školy!

Po vtažení opony náčelník Sokol Straka rázně a pěkně předneal úvahu — Tužme se. Dívkami za svou námahu odměněn byl krásnou kyticí po cvičení.

Avšak já pohřešil v Sokolu Strakovi náčelníka i cvičitele. Jsem zvyklý viděti náčelníka v cvičebním kroji, jako cvičící členstvo, ale ne v obyčejném oděvu. Lépe by se to dle mého vyjímal. Ze cvičení tedy, jak jsem pravil, souditi lze, že skutečně máme ve středu svém nadané Sokoly a jest zapotřebí, by náčelník i celá jednota k tomu hleděti, by schopné členstvo pilně cvičilo.

Tělocvičná Jednota se toho ujala, by naše městská knihovna též české knihy měla a Sokolům F. Čemusovi, Dr. Hellebrandtovi a Arth. Novákovi svěřena práce agitační u městské a knihovni rady. Bude ale pak třeba, aby i naše obecnost, (když se to podaří) knihy české se dlužilo, a ne anglické neb jiné, a vůbec aby více české knihy četlo. Řádová knihovna naše chová více než 500 svazků, a jest velmi málo používána, ač chová v sobě pravé poklady české literatury.

Ještě zmíniti se musím, že loňským rokem ztratili jsme několik výborných Sokolů i vlastenců neuprosnou moranou. Necht' žijí v nehybnosti naší paměti stále. Končím zprávu svou v naději, že příště depisovatel do Sokola podá zprávu svou, snad se mu dostane času. — Na zdar!

H. V r b a .

V Chicagu, dne 5. ledna 1897. — (Z Plzeňského Sokola.) — Jsa opět zvolen tajemníkem, dovolil bych si svým br. spolupřítelům doporučiti následovní: 1. By v Sok. Am. oznamovali den schůzi sboru a 2. By, je-li čekatel u sboru oznámený neznám, nezasiłali žádných zpráv o tom; ušetří se známky, papíru a času a má to též účinek.

V posledním čísle Sok. Am. psáno o návrhu o odložení sjezdu s udanými příčinami. Ažkoliv příčiny ty jsou dosti závažné, přede myslím, že sjezd odložen by býti neměl, jelikož máme toho tolik k opravení, bychom mohli lépe pokračovati v každém směru. Přemýšleli-li se případně o poplatcích sborů k N. J. S., tu každý uznati nucen je, že jsou příliš veliké. Když ale my Češi jsme malí, ale ve všem věčně chceme býti velcí. Sbor shání každý cent, by mohl kryti nejnútnejší vydání a vydání to potřebná. Šetří se, by se mohl zaplatiti poplatek 20c z člena čtvrtletně. (P. r. Pokud víme, neplatí se tento příspěvek z pokladny sborové z pravidelných příspěvků členů, nýbrž platí si jej každý člen zvlášť!) A co s těmi penězi se dělo? Národní Jednota Sokolská povolala importovaného cvičitele s měsíčním služným (\$75), placeným cestovním, a sbory, které byly milostivě navštíveny, zaplatily ke všemu „boarding“ za cvičitele z Čech. Co přineslo povolání a pak působení takého cvičitele, myslím, ano i jsem jist, že daleko se nevyrovnalo nákladu s tím spojenému. (P. r. Společný cvičitel přece nemohl nedbalé Sokoly do svých přednášek násilně tahati.) Však sbory ví nejlépe o té věci. Ale, počkáme ještě, než přijdou s barvou ven. Jest příliš záhy. A co s tím ostatním činí N. J. S.? Koupí jednoduše Bonds, (P. r. Br. pisatel jest velice špatně zpraven o stavu pokladny N. J. S.) kdežto mnohý sbor dožebravá se poshovění, ba i almužny. Proč nemělo by býti pomozeno takovému z peněz, v kterých i on má podílu? Pomáháno jiným?! Sbory by dříve měly důkladně promysleti otázku odložení sjezdu, než o ní hlasovati budou.

Když již jsem v rázi, musím také nakousnouti to kyselé jablko „Spojení“. Letos již se toho prý nedočkáme, psal poslední S. A., a já pochybuji, že se toho vůbec dočkáme. — Pozdě! — Doba spojení nejpříznivější již dávno minula, a oba sbory se nesblížily. — Bez odporu, mravního výsledku by se docílilo spojením, to jest také ale asi vše. A to je právě příčina, která stojí v cestě tomuto. Žádného finančního úspěchu, o který vlastně jde na druhém místě celé otázky spojení.

Plzeňský Sokol má kolem \$40.000 dluhů, tudíž by bylo třeba peněz. Slovanská Lípa má na pozemcích dluh. A nyní chtějí prodat pozemek stavební, bylo by skoro jej zahoditi. Pozemkový obchod jest mrtev, a nejméně 5 až 7 roků potřebí ku jeho vzkříšení. A přibrati si dluhů a platiti z mrtvé ležícího pozemku taxy, úroky na dluhy a pod. tof skutečně málo příjemné a vábívé. Donutiti se ku prodeji pozemku za tak pěknou cenu koupěného, a povedli-li by se prodej, splakali bychom asi nad strženým. Přeju spojení, a to z prvního zájmu, a sice mravního úspěchu, avšak kdo by myslel, že spojením jeden nebo druhý získá finančně a pak oba společně, byl by na velikém omylu, stál by v cestě spojení, jež u většiny dochází souhlasu. Přednesl jsem můj náhled, by každý se vzdal sobeckosti a závisti, a by byl pro spojení jako Sokol, jako muž a ne jako kupec. — Na zdar!

B. W. Nejedlý.

V St. Louisu, dne 5. ledna 1897. — Na sklonku roku zažili jsme v našem středu dvě pěkné zábavy, pořádané tělocvičnou školou a pěveckým odborem „Hlahol.“

Dne 25. m. m. uspořádáno veřejné cvičení denních školních dítek pod vedením cvičitele Sokola T. Ulricha. Počátkem 2. hod. seřadili se hoši v počtu 52 a provedli cvičení prostná. Po nich následovaly dívky v počtu 42 a provedly cvičení skupinové, které se velmi líbilo. Číslo 3., cvičení hochů s činkami a dívek s tyčemi, bylo provedeno společně. Pak provedeny hry; žáky hra na koně a dívkami na zahradnice, obě se zpěvem. Na to vystoupily žačny večerní školy na koni na šif. Pak následovaly přednesy básní a pak rozdávání dárků dle pilnosti. Vystoupení našich maličkých líbilo se v celku přítomným a každý výkon odměněn potleskem. Milé podívání bylo na tu drobotinu, jak se činí a tuží. Rozhlédna se kolem, viděl jsem Sokoly, jak pohlížejí se zálibou na čipernou mládež, i vzpomněl jsem sobě, jak ty maličké jsou vzorem našim, jak pilně chodí do cvičení. Tu vidím vesměs samé mladé naše členy, jak klopi oči, vidouce se zahanbeni. Mohouce získati tělesné síly a na vývinu, tak neteční jsou vůči tělocviku, kdežto by měli spěchat tam, kde zdraví se prospívá. — Na Sylvestra, 31. pros., vystoupil náš Hlahol v operetce Symfonie, která, ač již jednou dávána, líbila se velmi, neb náš cvičitel zpěvu, Sok. Jos. Bergman, se přičinil, by se zdařila. Pak sehrána fraška „Zasnoubení telefonem“ a pak dámy přednesly „Klepny“. Na to provedena půlnoční scéna, která se pořadatelům nepovedla. Měli trochu smály, vzdor tomu rok zakončen vesele. Po ukončení programu předstoupili členové odboru a s díky odevzdali vhodný dárek svému cvičiteli, který si jej právem zasloužil za celoroční působení bezplatné. — Na zdar! Mluví se mezi zpěváky, že se pustí do „Prodané nevěsty“, ale abych neudělal opět nějaký kotrmelec, ponlčím o tom, jen řeknu, že naši by ji zmohli. Silní jsou dosti, jen ale svorně a s láskou ku předu. — Rok skončil svojí dráhu vesele, vzdor tomu, že nám zanechal smutnou vzpomínku. Nový začal v dobré náladě. Viděl jsem naše Sokoly, s jakou láskou a zápalem, tisknouce sobě ruce, přáli sobě navzájem a slibovali sobě další činnost v našem Sokole. Jak nadšené byly projevy všech! Kéž se vyplní všem! Zvláště bych přál, by v další svorné práci sokolské neochabovali, ale vždy svorně vzdorovali všemu, co by škoditi mohlo sboru našemu. Zároveň jest si přáti, by vždy pamatovali, že jsou Sokoly a hlavním účelem že je tělocvik. — Rád bych se byl zmínil o příštích závodch, ale vím, že již s tímto dopisem přicházím skoro pozdě, ponechám to na příště a lépe když můj nástupce, Sok. J. Burian, začne sám. — Na zdar!

V a c. K. T ř i s k a .

Výroční zpráva

sboru Tyrš C. R. Sokol v Cedar Rapids, Ia.

Oznamuji tímto, že k jednotě naší za rok 1896 přijati byli v 1. čtvrtletí bratři Jos. Babka, Jos. Mrázek, Jos. W. Pudil, B. O. Jandera, Fr. Kužera, Jan Kolařík. V 2. čtvrtletí Matěj Dvořák. V 3. čtvrtletí Fr. Sadilek, J. M. Pichner, Vác. Broukal. V 4. čtvrtletí Jos. Žbánek. Odstupní list obdrželi Fr. Čejka, Fr. Metela, Petr Hac, Al. Hac, Jos. Mach. Zemřel: Karel Mojžíš, dne 24. ledna 1896. Pro neplacení vyloučení: dne 2. srpna 1896: Vác. Beneš, lékárník, Ant. Boháč, Vác. Čenský, R. A. Čuhel, Vác. Hansdorf, Jos. Kašpar, Jos. Martinek, obchodník, Jos. K. Mazač, býv. red. Sl. Amerického, Vác. Vomáčka, Jos. Babka, Jan Petránek, B. O. Jandera.

Ku konci s radostí oznamuji, že naše jednota uspořádala ve dnech 2., 3., 4. a 5. prosince bazar, který potkal se s dobrým úspěchem a zdarem žádoucím. Výtěžek z bazaru bude převyšovati \$700. Dík bazarovému výboru, jenž sestával z bratří: Fr. Filip, J. W. Kouba, V. Broukal, B. J. Pardubský, J. J. Urbana a F. Žbánek. Dík všem účastnivším se, a konečně dík všem dárcům a přátelům T. J. Tyrš C. R. Sokol.

Příjem a vydání za rok 1896.

Od členů za 1. čtvrtletí.....	\$74.15	a jiné.....	\$ 43.04
„ 2. čtvrtletí.....	31.25	201.05
„ 3. čtvrtletí.....	87.35	89.25
„ 4. čtvrtletí.....	61.45	61.75
	<u>\$254.20</u>		<u>\$395.09</u>
Za příspěvky.....	\$254.20		
Jiné.....	395.09		
Úhrnem.....	\$649.29		

Vydání.

Za 1. čtvrtletí.....	\$127.44
2. „.....	267.40
3. „.....	115.31
4. „.....	118.61
	<u>\$628.76</u>

Příjem.....\$649.29

Vydání..... 628.76

Zbývá.....\$20.53

František Bervid, býv. úč.

Výkaz příspěvků ve prospěch poškozené tělocvičny T. J. S. v St. Louisu, Mo.

Sokol M. Johanes.....\$5.00

Sokol Kar. Třiska dalších..... 5.00

Úhrnem.....\$10.00

V minulém čísle dosvědčeno.....\$933.64

Úhrnem.....\$943.64

Schůze výkonného výboru N. J. S.

New York, dne 28. prosince 1896. — (Schůze mimořádná.) — Starosta, br. Al. Wokal, zahájil schůzi, podotknuv, že schůze tato byla určena předešlou schůzí ku zadání tisku „Sok. Am.“ — Nepřítomen br. Jos. Brodil. — Jednatel sděluje, že žádných přihlášek o tisk „Sok. Am.“ neobdržel. — Na to podává přihlášku br. F. Lier, jenž uvoluje se převzít tisk „Sok. Am.“ na rok 1897 za těchto podmínek jako r. 1896. Přihláška tato přijata a tisk „Sok. Am.“ na r. 1897 zadán br. F. Lierovi. — Usneseno změniti papír na „Sok. Am.“ dle předloženého vzorku, jenž jest bělejší a poněkud těžší, 80liberní. — Výbor žurnalistů a umělců žádá o občasná a bezplatná oznamování skvostného díla „Field Flowers“, jehož výnos má být věnován na postavení pomníku americkému básníku Evženu Fieldovi a na podporu jeho rodiny. Až dojde slíbený odlietek oznámky, má jej býti občas použito k vyplnění místa. — Na to schůze skončena.

F. Lier, zapisovatel.

New York, dne 4. ledna 1897. — Starosta, br. Al. Wokal, zahájil schůzi u přítomnosti všech členů. — Zápisy o obou předcházejících schůzích přijaty. — Pověřující listiny pro členy výk. výboru od jednot newyorské i morrisanské přijaty. Vysvítá z nich, že do výk. výboru zvoleni titíž bratří, kteří v něm zasedali roku minulého. — Starosta prohlašuje činnost starého výboru za ukončenou, načež přistupuje se k volbě, v níž zvoleni: Starostou Al. Wokal, náměstkem Jos. Kadlec, zapisovatelem Fr. Lier, jednatelem Josef Říha, pokladníkem Jos. Wocel; do účetního výboru Jos. Brodil, Fr. Chrástl a Jan Pavlík; do výboru tělocvičného Ant. Jahoda, Jan Pavlík a Jos. Kadlec. — Sokol „Slov. Lípa“ žádá záslužní listinu 20letého členství pro Sokola Jana Kostku; má mu být vystavena, až tajemník jmenovaného sboru sdělí, kdy br. Kostka byl do sboru

přijat. — Sokolská jednota „Slovan“ z Filadelfie žádá o přijetí do N. J. S. řádně vyhotovenou listinou a zasílá seznam členů jakož i \$10.00 přístupného a stanovy. Ku prohlédnutí stanov jmenování bratří Lier, Kadlec a Pavlík. Sokolská Jednota „Slovan“ prohlašuje se dnešním dnem za člena N. J. S. Jednatel zašle jí členský diplom a oznámí přijetí její též výboru župy Východní, k níž se přiděluje. — Jednota omažská podává návrh na odložení sjezdu a udává důvody, proč bylo by dobře sjezd N. J. S. až r. 1898 v Omaze odbyvati. Jednatel předloží návrh i s důvody a dodatkem o závoděch jednotám k odhlasování. — Jednota st.-louisská žádá opět o doplacení odhlasované podpory a žádá, by z téže odpočítány jí byly poplatky pouze za dvě čtvrtletí. Žádost přijata a jednatel s pokladníkem zásluku podpory v nejbližších dnech vyřídí. — Výbor župy Střední podává zprávu a táže se, kde má být na tento rok sídlo župy. Jednatel sdělí, že sídlo župy jako sídlo výkonného výboru trvá v jednom místě od sjezdu do sjezdu. — Br. Nejedlý z Chicaga stěhuje si na nesnadné vymáhání platu od oznamovatelů. — Jednatel sděluje, že po předešlé mimořádné schůzi, v níž zadán byl tisk „Sok. Am.“ br. Lierovi, odevzdal mu br. Kuchař přihlášku br. Nováka z Milwaukee. Po té čte jednatel urážlivý a výhrušný dopis br. Nováka. Přítomný br. Kuchař dosvědčuje, že přihlášku Novákovu odevzdal jednatelemi pozdě, po schůzi, a na omluvu svoji dodává, že nevěděl si toho v zápisu uveřejněném 15. prosince v Sok. Am., že to má být schůze mimořádná a že tudíž bude brzy odbyta. Br. Lier žádá, aby ze smlouvy byl propuštěn a navrhuje, aby tisk „Sok. Am.“ zadán byl br. Novákovi. Žádost i návrh br. Liera odmítá se 7 hlasy proti 2. Jednatel má v příčině té zaslati br. Novákovi dopis. — Jednota „Tyrš“ ze St. Louisu žádá opět o vydání dopisů v originálech. Usneseno dopis položit na stůl. — Výbor stíží oznamuje, že dosud žádných zpráv od Plz. Sokola ani od br. Jyrauta neobdržel. — Sbor důvěrníků jednoty newyorské má být požádán, aby výkonnému výboru pro schůze a věci N. J. S. určil stálé místo. — Jednoty ve Wilber a Oxford Junction mají být upozorněny a upozorněny na následky, které povstávají z neplnění závazků mezi sbory a N. J. S. — Výbor župy Východní oznamuje, že počal konati přípravy k župním závodům. Jednatel upozorniti má župu Chicagskou, že i jí připadají závody na letošní rok. — Na to schůze skončena.

F. Lier, zapisovatel.

Příjem a vydání za prosinec 1896.

Příjem.

7. prosince. Od br. Liera předplatné na S. A. a za 2 čís.....	\$.60
12. T. J. S. Tyrš v Chicagu za II. '96.....	18.50
	III. '96.....
	16.00
18. T. J. S. Budivoj v Detroitu za III. '96.....	7.20
31. Sok. Jed. Slovan ve Filadelfii zápisné.....	10.00
T. J. Sokol v South Omaze za IV. '96.....	13.00
Celkem.....	\$65.30
Hotovost z předešlého měsíce.....	634.26

Úhrnem.....\$699.56

Vydání.

7. prosince. Jednateli za poštovné a pod. vydání od 22. července do 1. prosince a sice běžné 2.61, na Sok. Am. 16, na Sok. Pražský 2.72.....	\$ 5.49
15. Dra. K. Štulíkovi v Chicagu za pořádání S. Am. v prosinci.....	20.00
31. Jednateli a pokladníkovi odměna za IV. '96.....	27.50

Úhrnem.....\$52.99

Příjem.....\$699.56

Vydání..... 52.99

Zbývá.....\$646.57

a sice v úpisu na \$500.....565.00

na bance a u poklad..... 81.57

\$646.57

Jos. Říha, jed.

Sborníky Sokolské pro rok 1897

Objednati lze u všech tajemníků sborových, nebo přímo u jednatele N. J. S., Jos. Říhy, 1204—2nd Ave., New York City.

Projev soustrasti.

Hluboce postižení jsouce těžkou ztrátou milovaného soudruha a bratra Jana Peterky, kterýž sokolské myšlence s duší i tělem všele oddán byl a pro ni vždy ochotně se obětoval, usnesli jsme se, my členové resolučního výboru Sokola Nová Vlast na následujícím: V uvážení, že bratr Jan Peterka byl jedním z bratrů našich, již mladou naši jednotu zakládali, v uvážení, že jest prvý, jehož neúprosná smrt z bratrských řad našich vyrvala, v uvážení, že sbor náš nenahraditelné ztráty milovaného bratra upřímně a nelíčeně želí, vyslovujeme jménem Tělocvičné Jednoty Sokol Nová Vlast soustrast hlubokou a všele proctitou váženou rodinně zesnulého bratra našeho.

Dále, usnesli jsme se deručiti tento projev naší soustrasti nejen ctěné paní Marii Peterkové, nýbrž i v protokole spolkovém jej zaznamenati a vedle toho uveřejniti jej v Dennici Novověku a Sok. Americkém.

Resoluční výbor :

A. Pánek, J. A. Pintner, Jos. Vojtěch.

Bratři Sokolové, sestry Sokolky a ctění příznivci naši!

Zkušenosti poučily nás, že k dosažení cíle Sokolstvu vytknutého, duševnímu vzdělání našemu musí se věnovati více pozornosti! Sokol musí býti nejen svalů mocných a těla zdravého, ale též ducha mohutného, nad jiné povzneseného, ano, duch musí právě tak jako tělo živěn býti.

K uskutečnění toho obral si odbor náš za účel zříditi v nové Sokolovně řádnou knihovnu, která by byla nám všem zdrojem k zušlechťení a povznesení ducha, občerstvením myslí a příjemným útlukem četby milovných přátel našich.

Počínajíc se uskutečněním předsevzatého úkolu, žádáme Vás bratři, Vás milé sestry a ctění příznivci, byste všemožně snahy naše podpořili a kdo z Vás nějakou užitečnou knihu vlastní, kteráž pro něj snad další ceny nemá, an ji byl již mnohokrát přečetl a tak snad někde zapomenuta leží, byste nám ji laskavě věnovali, čímž bude knihovna naše o jednu knihu bohatší, kterou pak s

oblíbou čísti budou sta jiných přátel našich, kteří podobnou posud nebyli četli.

Obzvláště pak milé mládeži dostane se pramene poučení, zušlechťení, četbou dobrých knih, kteréž jim ochotně zapůjčovány budou.

Těšíc se v hojnou sbírku kněh pro knihovnu naši, žádáme snažně o přizeň všech přátel pro účel tak dobrý.

Jména dárců a kněh darovaných bude výbor v časopisu našem uveřejňovati.

Knihy mohou býti zasilány do Sokolovny, 420—424 E. 71st St.

Sběrací výbor pro knihovnu T. J. Sokol v New Yorku:

Karel Hrbek, J. O. Záklasník.

Členové noví a vyloučení.

Do T. J. S. Cleveland přijat byl po vyrovnání znovu Karel Martinek.

Do T. J. Sokol v Plattsmouth přijat byl, co nový člen, Ant. Janda. J. C. Pták, taj.

Z Plzeňského Sokola v Chicagu byli vyloučeni: Fr. Čáp a Jos. Kočár pro neplacení příspěvků, Ant. Kozel pro trestní přestupek. Vyloučení tato se stala dne 28. prosince 1896.

B. W. Nejedlý, taj.

Z T. J. Sokol v Newarku vyloučen byl Vác. Chalupa pro nepořádné chování. Odstupní listinu obdrželi Ant. Chalupa, Jarosl. Frey a Fr. Mika. Pro neplacení příspěvků vyloučen byl Vác. Beran. Fr. Holeček, taj.

„Mravouka Anarchie“ (napsal Petr Krapotkin) jest název listopadového sešitu „Dělnické Knihovny“, jenž nám byl poslán. Předplatné na Dělnickou Knihovnu jest pouze 50c ročně. Sešit „Mravouka Anarchie“ prodává se za 5c. Adresa, „Dělnické Listy“, 266 Ave. B, New York, N. Y.

Nově zvolení br. tajemníci nebo jednatele pro N. J. S. udejte laskavě hned své úplné adresy jednatelem N. J. S., aby předešlo se zasilání dopisů a pod. na adresy staré.

ADRESÁŘ NÁRODNÍ JEDNOTY SOKOLSKÉ VE SPOJ. STÁTECH.

VÝKONNÝ VÝBOR NÁRODNÍ JEDNOTY SOK. V NEW YORKU:
Al. Wokal, starosta, 1 Skillman Ave., Long Island City, N. Y.; J. Kadlec, náměstek, 320 E. 71st St.; Jos. Říha jed., 1204—2nd Av. Fr. Lier tajemník, 410 E. 71st St.; Jos. Wocel pokladník, 346 E. 78th St.; Jos. Brodil, Jan Pavlík, Ant. Jahoda, Fr. Chrástil. Náč. A. Tesař, 1376 First Ave., New York, podnáč. J. Pavlík.

Župa Východní, sídlo v New Yorku.

Ústřední výbor: starosta J. Beníšek, jed. A. Voříšek, 338 E. 71st St. pokladníci V. Hampl, Ferd. Martyny, A. Heida, náč. Fr. Zborník 501 E. 72nd St., místonáč. F. Martyny N. Y., F. Vančura L. I. City. SOKOL JED. BLESK Baltimore; jed. V. J. Šimek, 932 N. Broadway T. J. SOKOL Brooklyn, N. Y., taj. J. Toman, 625 Bushwick Av. T. J. S. FUEGNER, L. I. City, N. Y., taj. Ant. Majer, 236 Crescent St. S. J. Svornost, Morrisania N. Y., F. Chrástil 1929 Vanderbilt Av. Tremont T. J. SOK. Newark, Franta Holeček, 280—15. Av. T. J. SOKOL, New York; taj. Jos. Kuchař, 414 E. 71st St. T. J. SOKOL Westfield, Mass. Fr. Náhlovský, 43 Parker Ave. SOK. JED. SLOVAN, Philadelphia Pa., L. A. Fischel, 1734 Alder St.

Župa Západní, sídlo v Omaze, Neb.

Ústř. výb.: před. A. Kment, 1245 So. 15th St., taj. V. Šebek, 1407 So. 4th St., pokl. John Mathouser, další čl. výboru Rud. Havelka a Vác. Raba, Omaha, náčelník J. Pecival, 1516 Williams St., podnáčelník Franta Filip, Boh. Ninger. T. J. SOKOL ŽIŽKA, Bruno, Neb.; taj. Frank Zelený. TYRŠ C. R. SOKOL, Cedar Rapids, Ia.; A. M. Zahorík, 2nd Ave. T. J. SOKOL, Crete Neb. taj. Vác. Daniel T. J. SOKOL, Linwood, Neb., taj. Karel Dočekal. T. J. SOKOL Omaha; taj. B. W. Bartoš, 1418 Rear, Popleton Ave. T. J. S. ČESKÝ LEV, Oxford Junction, Ia.; taj. Jos. Milota. T. J. S. Plattsmouth, Neb., J. C. Pták, tajemník. T. J. S. Milligan, Neb., Frant. Hrdý, jed. F. J. SOKOL, Schuyler, Neb., taj. Josef Otrádovský, P. O. B. 247.

T. J. SOKOL, So. Omaha, Neb. jed. Frant. Hájek 20 O St. T. J. SOKOL St. Louis, Mo.; jed. Jan Dvořák, 830 Geyer Ave. T. J. SOKOL, Wilber, Neb.; taj. Jan H. Brt T. J. S. JIŘÍ PODEBRAD, Clarkson, Neb., taj. Jan D. Wolf T. J. S. KOMENSKÝ, Humboldt, Neb., F. Kotouč, jr. T. J. SOKOL, Weston, Neb., taj. Alois Bilan.

Župa Střední, sídlo v Milwaukee, Wis.

Ústřední výb.: Před. J. Zahorík, taj. a jed. H. Vrba 621 Chestnut St.; pokl. Vác. Straka; další členové výboru Fr. Kaplan a V. Simandl, Jos. Štíbr, náčelník, cor. Broadway & Smith Ave., Cleveland, O.; podnáčelník J. Zahorík a A. Jedlička. SOKOL ČECH, Cleveland, O.; taj. Fr. Sluka, 112 Anderson St. T. J. S. NOVÁ VLAST, Cleveland, O., V. Celerín, 85 Milford St. T. J. SOKOL Cleveland, taj. Rud. Pech Quebec St., Cor. Burt T. J. S. BUDIVOJ, Detroit Mich. J. C. Tobias 48—49 Home Bank Bldg T. J. S. PODLIPNÝ, Detroit, Mich.; E. Novák, 159 Humboldt Av. ČES. AM. SOKOL Manitowoc, Wis.; taj. A. J. Fanta, 312 N. 8th St. TĚL. J. SOKOL, Milwaukee, Wis.; K. Jiran, 530—12th St. T. J. S. MLADOCĚCH, Racine, Wis. Jiří Mach, care of „Slavie“. Č. A. JED. SOK., St. Paul, Minn., A. Jurka, 16 Douglas St.

Župa Chicagská, sídlo v Chicagu, Ill.

Ústř. výb.: R. Hurt, 593 Blue Island Avenue, T. Vonásek, taj., cof R. Hurt. 593 Blue Island Ave., F. Holub. — Náč. K. Štulík, 525 S. Lincoln St., místonáč.: F. Hešík, R. Hurt. KLATOVSKY SOKOL, Chicago; taj. Ant. L. Stejskal 956—21st Pl. PLZ. SOK. Chic.; B. V. Nejedlý, 1328 W. 20th St. Schůze 2. a 4. ponděli SOKOL CHICAGO, Chic. L. Koehler, 963 Washatenau Ave. SOKOL SLOVANSKA LÍPACHICAGO, Jind. Hájek, 133W. Taylor St. TĚL. J. ČECHIE Chicago; taj. Jan Rauš, 35 Emma St. T. J. S. TYRŠ, Chicago, Ill. A. J. Švestka 515W. 21st St. T. J. S. TABOR, Chicago, Ill., jed. Jan Vrástil, 1306 So. 42nd Ave. T. J. S. VLAST, Chicago, Ill., Vác. Hlaváč, 239—25th Pl.

„Sokol Americký“, časopis Sokolstva čes.-ameríc. Nákladem výkonného výboru Národní Jednoty Sokolské. VYCHÁZÍ 15. KAŽDÉHO MĚSÍCE V NEW YORKU, N. Y.

Dr. K. Štulík, pořadatel, 525 S. Lincoln St., Chicago, Ill. Jos. Říha, jednatel výk. výb. N. J. S., 1204—2nd Av., New York.

Předplatné a veškeré dopisy pro „SOKOLA AMERICKÉHO“ buďtež zasilány pořadateli.